

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2014. december 11.*

„Állami támogatások — Villamos energia — Nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások részére nyújtott támogatás — A zöld villamos energiáról szóló osztrák törvény — A támogatást a belső piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító határozat — Az állami támogatás fogalma — Állami források — Az államnak való betudhatóság — Szelektív jelleg — Általános csoportmentességi rendelet — Hatáskörtúllépés — Egyenlő bánásmód”

A T-251/11. sz. ügyben,

az **Osztrák Köztársaság** (képviselik: C. Pesendorfer és J. Bauer, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: T. Rabl ügyvéd)

felperesnek,

támogatja:

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviselik kezdetben: S. Behzadi-Spencer és S. Ossowski, később: S. Behzadi-Spencer és L. Christie, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: V. Kreuschitz és T. Maxian Rusche, később: T. Maxian Rusche és R. Sauer, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a C 24/09 (korábbi N 446/08) állami támogatásról (A zöld energiáról [helyesen: zöld villamos energiáról] szóló osztrák törvény – Állami támogatás nagy villamosenergia-fogyasztóknak) szóló, 2011. március 8-i 2011/528/EU bizottsági határozat (HL L 235., 42. o.) megsemmisítése iránt benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács),

tagjai: A. Dittrich elnök, J. Schwarcz (előadó) és V. Tomljenović bírák,

hivatalvezető: K. Andová tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. február 27-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 A megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról, valamint a 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. április 23-i 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 140., 16. o.; a továbbiakban: megújuló energiaforrásokról szóló irányelv) alapján az Európai Unió tagállamai 2020-ra kötelesek olyan kötelező nemzeti célkitűzéseket elérni, amelyek a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a teljes bruttó energiafogyasztásban képviselt részarányára vonatkoznak. Az említett irányelv rögzíti az elérendő célkitűzést, míg az annak eléréséhez szükséges eszközök kiválasztását a tagállamok mérlegelésére bízta. Ezen irányelv „Nemzeti átfogó célkitűzések a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a 2020. évi teljes bruttó energiafogyasztásban képviselt részarányára” című I. melléklete az Osztrák Köztársaság számára a 34%-os célkitűzés elérését írta elő.
- 2 A 2008-ban módosított Ökostromgesetz (a zöld villamos energiáról szóló osztrák törvény, BGBl. I, 114/2008. szám, a továbbiakban: módosított ÖSG) révén az Osztrák Köztársaság úgy döntött, hogy megpróbálja elérni nemzeti célkitűzését. E tekintetben két alapvető intézkedést hoztak. Először is a módosított ÖSG azt írja elő, hogy azáltal kell ösztönözni a zöld villamos energia előállítását, hogy a zöld villamos energia valamennyi termelője számára garantálják az ilyen villamos energia teljes mennyiségének fix áron történő megvásárlását. E vásárlást a zöldvillamosenergia-elszámolóközpont végzi, amelynek feladatait koncesszió keretében egy magánjogi részvénytársaság, az Abwicklungsstelle für Ökostrom AG (a továbbiakban: ÖMAG) látja el. A törvény szerint a villamos energia piaci áránál magasabb garantált megszabott árat évente rendeletben határozza meg az osztrák szövetségi gazdasági és munkaügyi miniszter (később osztrák szövetségi gazdasági, család- és ifjúságügyi miniszter, majd szövetségi tudományügyi, kutatásügyi és gazdasági miniszter, a továbbiakban: illetékes osztrák szövetségi miniszter).
- 3 Másodszor a módosított ÖSG előírja az így viselt költségek áthárítását a villamosenergia-fogyasztókra. Egyrészt a nyilvános hálózathoz csatlakozó valamennyi végső fogyasztó fogyasztásától függetlenül éves díjat fizet, amely a módosított ÖSG 22. cikkének (1) bekezdése és 22a. cikkének (1) bekezdése értelmében a hálózathoz kapcsolódásának szintjétől függően 15 és 15 000 euró között változhat. Másrészt a villamosenergia-elosztók kötelesek megvásárolni az ÖMAG-tól az annak birtokában lévő zöld villamos energia teljes mennyiségét, szintén rendeletben meghatározott fix áron (a továbbiakban: elszámolóár). Az említett elosztók ezt követően a kiszámlázási árban átháríthatják ügyfeleikre az általuk ennek következtében viselt többletköltségeket. Mindazonáltal a módosított ÖSG még hatályba nem lépett 22c. cikke értelmében az Osztrák Köztársaság sajátos ellentételezési rendszert kíván előírni a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások esetében, amely az e vállalkozások által fizetendő összeget egy egyedi, a szabályozás kedvezményezettjeinek minősülő egyes vállalkozások vonatkozásában az éves nettó termelésük értéke alapján számított összegre korlátozza (a továbbiakban: ellentételezés).
- 4 2008. június 27-én az Osztrák Köztársaság egy előzetes bejelentésben értesítette az Európai Közösségek Bizottságát arról, hogy szándékában áll a zöld villamos energiáról szóló hatályos osztrák törvény módosítása, amely törvényt a Bizottság akkori változatában a támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségéről szóló, 2006. július 4-i határozatban (állami támogatások, NN 162/A/2003 és N 317/A/2006 számú ügyek: „Förderung der Elektrizitätserzeugung aus erneuerbaren Energieträgern im Rahmen des österreichischen Ökostromgesetzes [Einspeisetarife]”) hagyta jóvá.
- 5 2008. szeptember 4-én az Osztrák Köztársaság bejelentette a Bizottságnak a módosított ÖSG egészét. A Bizottság és az osztrák hatóságok között e bejelentéshez kapcsolódóan 2008. október 28-tól folytatott, illetve tartott különböző levélváltásokat és találkozókat követően, illetve egy 2009. július 9-én kelt, a Bizottsághoz a Bundesarbeitskammer (osztrák szövetségi munkavállalói kamara) által többek között a

módosított ÖSG által a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások „mentesítése” kapcsán benyújtott panasz eredményeként a Bizottság 2009. július 22-én felszólította az érintetteket, hogy terjesszék elő észrevételeiket a szóban forgó intézkedést illetően (HL C 217., 12. o.; a továbbiakban: felszólítás).

- 6 Ahogy az többek között a felszólítás 78. pontjából kitűnik, a Bizottság egyrészt úgy ítélte meg, hogy a módosított ÖSG a zöld villamosenergia-termelők javára előírt intézkedések tekintetében összeegyeztethető az EK-Szerződés 87. cikke (3) bekezdésének c) pontjával. E tekintetben, bár úgy tekintette, hogy állami támogatásokról van szó, a Bizottság azokat összeegyeztethetőnek ítélte a környezetvédelem állami támogatásáról szóló iránymutatással (HL 2008. C 82., 1. o.; a továbbiakban: iránymutatás).
- 7 Másrészt ugyanakkor, mivel a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozásoknak nyújtott „támogatásokról” volt szó, a Bizottságnak kétségei támadtak az állami támogatásokról szóló szabályokkal való összeegyeztethetőségüket illetően (a felszólítás 78. pontja). Lényegileg úgy ítélte meg, hogy figyelemmel azokra a feltételekre, amelyek mellett az említett támogatásokat kialakították, azok eredményeként jogellenes előnyt biztosítanak az említett vállalkozások számára. Álláspontja szerint a szóban forgó intézkedés e tekintetben megfelel az EK-Szerződés 87. cikkének (1) bekezdésében rögzített feltételeknek, és azt olyan állami támogatásnak kell tekinteni, amely vonatkozásában semmi nem utal a közös piacot szabályozó szabályokkal való esetleges összeegyeztethetőségre. Többek között úgy tekintette, hogy semmi nem teszi lehetővé azon következtetés levonását, hogy az iránymutatás 4. pontja alkalmazható, illetve hogy tiszteletben tartották az ahhoz szükséges feltételeket, hogy a szóban forgó támogatás összeegyeztethetőnek minősülhessen. Ezenfelül a Bizottság álláspontja szerint az említett intézkedés értékelésénél figyelembe kell venni annak a környezetre gyakorolt káros hatásait, mivel az csökkentette a villamos energia árát a nagy energiafogyasztók számára.
- 8 Ezt követően a Bizottság az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 4. cikkének (4) bekezdése alapján úgy döntött, hogy megindítja a hivatalos vizsgálati eljárást (a felszólítás 83–85. pontja). E határozathoz csatolták az Osztrák Köztársasághoz intézett, arra vonatkozó felhívást, hogy foglaljon állást, valamint közöljön minden, a szóban forgó intézkedés értékelése szempontjából releváns információt, valamint ahhoz mellékelte a szóban forgó intézkedés potenciális kedvezményezettjei felszólításának egy példányát. Végül a Bizottság emlékeztette az Osztrák Köztársaságot az EK-Szerződés 88. cikke (3) bekezdésének felfüggesztő hatályára, valamint hivatkozott a 659/1999 rendelet 14. cikkére, hangsúlyozva, hogy a kedvezményezettekkel valamennyi jogellenes támogatást vissza lehet téríteni.
- 9 2009. október 8-i levelében az Osztrák Köztársaság ismertette észrevételeit a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozattal kapcsolatban. Az osztrák hatóságok úgy vélték, hogy a szóban forgó intézkedés nem minősül állami támogatásnak, többek között a szelektivitás és az állami források felhasználásának hiánya miatt. Az említett hatóságok továbbá ismertették a szóban forgó intézkedés belső logikáját, amely álláspontjuk szerint lehetővé teszi az intézkedés hatálya alá tartozó, illetve az azt kihasználni nem tudó vállalkozások objektív megkülönböztetését, hangsúlyozva, hogy e megkülönböztetés nem jelent állami támogatást. Előadták különösen azt, hogy az említett intézkedés jelentős hasonlóságokat mutat az Erneuerbare-Energien-Gesetz-cel (a zöld villamos energiáról szóló német törvény, BGBl. 2008., I 2074., a továbbiakban: EEG).
- 10 A Bundesarbeitskammer 2009. október 7-én kelt levelében benyújtotta észrevételeit a Bizottsághoz a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások számára kedvező intézkedésekkel kapcsolatban. Az Osztrák Köztársaság a 2009. december 22-i levelében válaszolt a vele a Bizottság 2009. november 23-i levelével közölt állásfoglalásra, majd 2010. április 22-én további információkat szolgáltatott a szóban forgó intézkedést illetően.

- 11 A 2010. június 21-i levélben, illetve az osztrák hatóságokkal július 9-én tartott találkozót követően a 2010. július 19-i levélben a Bizottság további információkat kért az Osztrák Köztársaságtól, amelyeket az 2010. szeptember 13-án megküldött.
- 12 Az Osztrák Köztársaság 2010. november 24-én a Bizottsághoz intézett levelében hangsúlyozta a módosított ÖSG jelentőségét, és arra kérte a Bizottságot, hogy 2010. december elejéig hozzon határozatot az ügyben. 2010. december 9-én újabb találkozóra került sor a Bizottság és az Osztrák Köztársaság képviselői között.
- 13 2010. december 30-án kelt levelében az Osztrák Köztársaság megismételte az eljárás során az intézkedés mellett felsorakoztatott érveit, és kérte a Bizottságot, hogy hagyja jóvá a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások mentességi mechanizmusát. A Bizottság 2011. január 25-én válaszolt a levélre.
- 14 2011. március 8-án a Bizottság elfogadta a C 24/09 (korábbi N 446/08) állami támogatásról (A zöld villamos energiáról szóló osztrák törvény – Állami támogatás nagy villamosenergia-fogyasztóknak) szóló 2011/528/EU határozatot (HL L 235., 42. o., a továbbiakban: megtámadott határozat). Lényegileg úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó mechanizmus szelektív előnyt jelent, amely abban nyilvánul meg, hogy részlegesen mentesítik a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozásokat egy olyan teher alól, amelyet rendes esetben viselniük kellene. Álláspontja szerint e mechanizmus miatt veszteségek jönnek létre az állami forrásokban, és az az államnak tudható be. Emellett úgy tekintette, hogy az említett mechanizmus alkalmas arra, hogy a közérdekkel ellentétes módon torzítsa a versenyt, valamint a kereskedelem feltételeit. Ekképpen, mivel úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó intézkedés a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások javára előírt részleges mentességre vonatkozó részében olyan állami támogatást valósít meg, amely csökkenti az említett vállalkozások működési költségeit, és amelyet nem indokolhat a rendszer természete és belső felépítése, azt összeegyeztethetetlennek nyilvánította a belső piaccal.
- 15 A megtámadott határozat rendelkező részének szövege a következő:

„1. cikk

A zöld energia [helyesen: zöld villamos energia] felvásárlási kötelezettsége alóli részleges mentesség formájában nyújtott állami támogatás, amelyben [az Osztrák Köztársaság] a nagy villamosenergia-fogyasztókat [helyesen: a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozásokat] szándékozik részesíteni, összeegyeztethetetlen a belső piaccal.

A támogatás ezért nem nyújtható.

2. cikk

[Az Osztrák Köztársaság] e határozat közzététele utáni [helyesen: kézbesítését követő] két hónapon belül tájékoztatja a Bizottságot a határozat végrehajtása érdekében hozott intézkedésekről.

3. cikk

E határozat címzettje [az Osztrák Köztársaság].”

Az eljárás és a felek kérelmei

- 16 A Törvényszék Hivatalához 2011. május 18-án benyújtott keresetlevelével az Osztrák Köztársaság előterjesztette a jelen keresetet. A Bizottság 2011. augusztus 4-én benyújtotta ellenkérelmét. 2011. október 19-én az Osztrák Köztársaság előterjesztette a választ, 2011. december 5-én pedig a Bizottság a

viszonzválaszt. 2011. szeptember 26-án Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága kérelmet terjesztett elő, hogy a felperes kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson. 2011. november 11-i végzésével a Törvényszék második tanácsának elnöke engedélyezte e beavatkozást. A Spanyol Királyság 2012. február 3-án beavatkozási beadványt nyújtott be. A Bizottság 2012. április 2-án nyújtotta be az ez utóbbi beadvánnyal kapcsolatos észrevételeit.

- 17 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele megváltozott, és az előadó bírót az ötödik tanácshoz osztották be, a jelen ügyet ennek a tanácsnak osztották ki. Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék úgy döntött, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, és a Törvényszék eljárási szabályzatának 64. cikke szerinti pervezető intézkedések keretében írásbeli kérdéseket intézett a felekhez, melyekre azok a megszabott határidőn belül válaszoltak.
- 18 A Törvényszék a 2014. február 27-én tartott tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék kérdéseire adott válaszaikat.
- 19 Az Osztrák Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 20 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el az első és a második jogalapot mint elfogadhatatlant;
 - másodlagosan, utasítsa el az első és a második jogalapot mint megalapozatlant;
 - utasítsa el a harmadik és a negyedik jogalapot mint megalapozatlant;
 - az Osztrák Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.
- 21 Az Egyesült Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- tekintse az első jogalapot megalapozottnak, és elismerve annak elfogadhatóságát, semmisítse meg a megtámadott határozatot.

A jogkérdésről

- 22 Keresete alátámasztására az Osztrák Köztársaság négy jogalapra hivatkozik. Először is a megtámadott határozat sérti az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését, mivel a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor azt állapította meg, hogy a módosított ÖSG 22c. cikkében kialakított szabályozás állami támogatást valósít meg. Másodszor az említett határozat sérti ugyanezen rendelkezést, mivel a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor azt állapította meg, hogy a fent hivatkozott intézkedés szelektív jellegű. Harmadszor a Bizottság tévesen alkalmazta az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdését, és túllépte hatáskörét. Negyedszer a Bizottság eltérően kezelt gazdasági és versenyhatásait tekintetében hasonló helyzeteket.

Az első és a második jogalap elfogadhatóságáról

- 23 A Bizottság előadja, hogy az Osztrák Köztársaság az első és a második jogalappal összefüggésben figyelmen kívül hagyja a megtámadott határozat indokolását, valamint azokat a preambulumbekkezdéseket sem jelölte meg pontosan, amelyekben álláspontja szerint a Bizottság

tévesen alkalmazta a jogot. Véleménye szerint az Osztrák Köztársaság azon indokok kifejtésére szorítkozott, amelyek miatt úgy ítéli meg, hogy a módosított ÖSG 22c. cikkében kialakított szabályozás nem valósít meg állami támogatást, lényegileg megismételve a közigazgatási eljárás során előadott állításait. Ennélfogva e jogalapokat az eljárási szabályzat 44. cikkének 1. §-a alapján el kell utasítani mint elfogadhatatlanokat. E tekintetben a Bizottság hivatkozik az 1961. december 15-i Fives Lille Cail és társai kontra Főhatóság ítéletre (19/60, 21/60, 2/61 és 3/61, EBHT, EU:C:1961:30, 617. és 644. pont), valamint az 1992. március 31-i Bizottság kontra Dánia ítéletre (C-52/90, EBHT, EU:C:1992:151, 17. pont). Ezen érvek bármilyen kiterjesztése a válaszban szintén elfogadhatatlan.

- 24 A viszonyításban a Bizottság előadja továbbá, hogy az, hogy a keresetlevélben megismétlik a panasz teljes tartalmát, nem felel meg az eljárási szabályzat 44. cikkének 1. §-ában foglaltaknak. E tekintetben hivatkozik az 1993. április 28-i De Hoe kontra Bizottság végzésre (T-85/92, EBHT, EU:T:1993:39, 23. pont), hangsúlyozva, hogy a panasz a közszolgálati jog területén funkcióját tekintve hasonló az állami támogatások jogában a közigazgatási eljáráshoz.
- 25 Az Osztrák Köztársaság szerint a keresetlevélből egyértelműen kitűnik, hogy az EUM-Szerződés megsértésére vonatkozó kifogás egyszerre alapul az EUMSZ 107. cikk (1) és (3) bekezdésének megsértésén (az első, második és harmadik jogalapok tekintetében), valamint az egyenlő bánásmód elvének megsértésén (a negyedik jogalap esetében). Álláspontja szerint túlzottan formalista követelmény lenne, ha a keresetlevélben vagy a jogalapok összefoglalásában pontosan meg kellene jelölni, hogy a jogalapok a megtámadott határozat mely pontjai ellen irányulnak.
- 26 A Törvényszék e tekintetben emlékeztet arra, hogy az eljárási szabályzat 44. cikkének 1. §-a szerint a keresetlevélnek tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Ezen ismertetésnek kellően világosnak és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy lehetővé tegye az alperes részére védekezésének előkészítését, és hogy a Törvényszék – adott esetben – további erre vonatkozó információ nélkül határozni tudjon a keresetről (2007. július 11-i Asklepios Kliniken kontra Bizottság ítélet, T-167/04, EBHT, EU:T:2007:215, 39. pont).
- 27 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás biztosítása érdekében a kereset elfogadhatóságához az szükséges, hogy azok a lényeges ténybeli és jogi körülmények, amelyeken a kereset alapul, legalább röviden, de összefüggően és érthetően kitűnjenek magából a keresetlevél szövegéből. A keresetlevél szövegének egyes pontjait ugyan alátámaszthatják és kiegészíthetik a csatolt iratok meghatározott részeire történő hivatkozások, a más, akár a keresetlevélhez mellékelt iratokra való általános hivatkozás nem pótolhatja a jogi érvelés azon lényegi elemeinek hiányát, amelyeknek a fent említett rendelkezés szerint magában a keresetlevélben kell szerepelniük (lásd: Asklepios Kliniken kontra Bizottság ítélet, fenti 26. pont, EU:T:2007:215, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 28 Ami konkrétan a Bizottság által elfogadhatatlannak tekintett két jogalapot illeti, rá kell mutatni mindenekelőtt arra, hogy a keresetlevél szövegéből az tűnik ki, hogy az első jogalapban az Osztrák Köztársaság kellően pontos és érthető, mind az ügy ténybeli körülményeire, mind pedig az ítélkezési gyakorlatra és a jogtudományra vonatkozó állítások alapján azt adja elő, hogy a szóban forgó mechanizmus keretében igénybe vett források nem állami eredetűek, valamint hogy az említett mechanizmus esetében az államnak betudható támogatásról sincsen szó. Az Osztrák Köztársaság érvelése lehetővé tette a Bizottság számára, hogy felkészüljön a védekezésre, és lehetővé teszi a Törvényszék számára, hogy döntsön a keresetről, adott esetben további, azt alátámasztó információ nélkül is, a fenti 26. pontban hivatkozott Asklepios Kliniken kontra Bizottság ítéletben (EU:T:2007:215) kialakított ítélkezési gyakorlatnak megfelelően. Egyébként meg kell állapítani, hogy a Bizottság állításaival ellentétben a megtámadott határozat indokolásának megfelelő része könnyedén azonosítható.

- 29 Ezt követően a keresetlevél szövegéből kitűnik, hogy a második jogalapban az Osztrák Köztársaság a Bizottság azon értékelését kifogásolja, amely szerint a szóban forgó intézkedés, azáltal hogy részlegesen mentesítette a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozásokat egyes, a módosított ÖSG által előírt fizetési kötelezettségek alól, szelektív. Az Osztrák Köztársaság szerint sem ténybeli, sem jogi szelektivitás nem áll fenn. E tekintetben kellően pontos magyarázatokat terjeszt elő a módosított ÖSG által előírt rendszer természetére és logikájára vonatkozóan, előzetesen felvetve azt a kérdést, hogy e törvény 22c. cikkét valóban úgy kell-e elemezni, mint a „referencia-rendszer” alóli kivételt. Ezt követően kellően pontos állításokat terjeszt elő, amelyek szerint, még ha úgy is tekintjük, hogy ez a helyzet állt fenn, a rendszert a logikája és belső koncepciója alapján igazoltnak kell tekinteni. A bármiféle szelektivitás fennállásának vitatása érdekében az Osztrák Köztársaság hivatkozik egyrészt magára a módosított ÖSG szövegére, másrészt pedig konkrét elemekre, többek között azokra a táblázatokra, amelyekből kitűnik, hogy méretétől, illetve tevékenységi körétől függetlenül bármely vállalkozás kihasználhatja a hivatkozott rendelkezésben előírt szabályt. Ekképpen nyilvánvalóan megpróbált válaszolni a Bizottság egyes, a megtámadott határozatban szereplő állításaira, ellentétben azzal, amit az utóbbi a Törvényszék előtt állít. Ennélfogva úgy kell tekinteni, hogy a második jogalapot illetően az Osztrák Köztársaság érvelése, amelyet továbbá egyes, az ítélkezési gyakorlatra, illetve a Bizottság korábbi határozathozatali gyakorlatára vonatkozó hivatkozások is alátámasztanak, szintén lehetővé tette a Bizottság számára, hogy felkészüljön a védekezésre, és lehetővé teszi a Törvényszék számára, hogy döntsön a keresetről, adott esetben további, azt alátámasztó információ nélkül is.
- 30 A fenti 28. és 29. pontban előadott következtetést nem cáfolja az sem, hogy a Bizottság a fenti 24. pontban hivatkozott De Hoe kontra Bizottság végzésre (EU:T:1993:39) hivatkozik. E végzés egyrészt a jelen ügghöz képest eltérő jogterületet, azaz a közszolgálati jog területét érinti, amelynek a panaszra vonatkozó közigazgatási eljárása a Bizottság állításaival ellentétben nem hasonlítható az állami támogatások belső piaccal való összeegyeztethetőségének értékelése tekintetében előírt eljáráshoz. Másrészt, ahogy az kitűnik többek között az említett végzés 23. pontjából, az egy sajátos eset értékelésére vonatkozik, amelyben egy panasz teljes tartalmát átvették a keresetlevél szövegébe, amely így egy mellékletre való pusztán utaláshoz állt közelebb. Márpedig az ilyen más beadványokra vonatkozó általános utalás eltér a jelen ügytől, amelyben az Osztrák Köztársaság a keresetlevélben kellően pontos és érthető állításokat fejtett ki (lásd a fenti 28. és 29. pontot).
- 31 A fentiekre figyelemmel tehát a Bizottságnak az első két jogalap elfogadhatatlanságára vonatkozó állításait mint megalapozatlanokat el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

A szóban forgó intézkedés egyes fő pontjainak és a Bizottság megtámadott határozatban kialakított álláspontjának előzetes bemutatása

- 32 Ahogy az a fenti 1–3. pontból kitűnik, az Osztrák Köztársaság a módosított ÖSG révén a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a teljes bruttó energiafogyasztásban képviselt részarányára vonatkozó kötelező nemzeti célkitűzését kívánta elérni, a megújuló energiaforrásokról szóló irányelv előírásainak megfelelően. A Bizottság a megtámadott határozattal csak az e törvény 22c. cikkében szereplő, a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások részére biztosított mentességet kifogásolta, és csak ez képezi a jelen kereset tárgyát. Mindazonáltal a Törvényszék úgy véli, hogy az említett rendelkezést összefüggésében kell elemezni, vagyis a módosított ÖSG által előírt egész struktúrában elfoglalt helyén.
- 33 E tekintetben az Osztrák Köztársaság különböző jogalapjai elemzésének megkezdése előtt célszerű rámutatni a módosított ÖSG által előírt egész struktúra bizonyos további releváns pontjaira. Először, noha e törvény harmadik részének megfelelően az Osztrák Köztársaság egy vagy több vállalkozás részére koncessziót biztosít a zöldvillamosenergia-elszámolóközpont feladatainak ellátása érdekében, a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában az ÖMAG magánjogi részvénytársaság volt az

egyetlen olyan vállalkozás, amely ilyen, az osztrák hatóságok által biztosított, országos hatályú koncesszióval rendelkezett. Ezenkívül, ahogy az a megtámadott határozat (15) preambulumbekzdéséből kitűnik, a Bizottság nem rendelkezett olyan információkkal, amelyek arra utaltak volna, hogy az ÖMAG részvények 49,6%-ával rendelkező, állami irányítás alatt álló részvényesek irányítást vagy legalábbis közös irányítást gyakorolhatnának a vállalkozás felett, mivel a magánirányítás alatt álló részvényesek kezében van a részvények 50,4%-a. Ugyanakkor vita volt a felek között mind a közigazgatási eljárás során, mind pedig a Törvényszék előtt az azon ténynek tulajdonítandó jelentőséggel kapcsolatban, hogy az ÖMAG az állam, illetve közigazgatási szervek bizonyos fajta utólagos ellenőrzése alá tartozik.

- 34 Másodsor, ahogy az bevezetesként említésre került a fenti 2. és 3. pontban, a szóban forgó mechanizmus, és konkrétan a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt mentesség egy másik alapvető eleme az, hogy a végrehajtás konkrét feltételeit, így a villamos energia villamosenergia-elosztók közötti elosztásának szabályait, illetve az elosztók által fizetendő árat, valamint ebből következően a végső fogyasztók hozzájárulását az osztrák hatóságok előzetesen törvény vagy rendelet útján határozzák meg.
- 35 Harmadszor a módosított ÖSG 15. cikke (1) bekezdésének 3. pontja értelmében az előállított zöld villamos energia teljes mennyiségét – amelyet a villamosenergia-elosztók kötelesek megvásárolni az ÖMAG-tól – oly módon osztják el, hogy a zöldvillamosenergia-kvóta a teljes, rendelkezésükre álló villamos energia mennyiségéhez viszonyítva minden elosztó tekintetében azonos legyen. Nem vitatott, hogy az említett villamosenergia-elosztók főszabály szerint jogosultak arra, hogy az általuk ennek következtében viselt többletköltségeket a végső fogyasztókra hárítsák azáltal, hogy nekik magasabb villamosenergia-árat számítanak fel. A fenti, főszabályként előírt rendszer azonban nem vonatkozik a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt feltételeknek megfelelő nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozásokra.
- 36 Negyedszer, ami a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt feltételeknek megfelelő nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások részére biztosított mentességet illeti, két fő elemet kell kiemelni.
- 37 Az első elem az, hogy minden olyan vállalkozás, amely megfelel az osztrák jogszabály által előírt feltételeknek, jogosult arra, hogy kérelmére részére az osztrák energiaszabályozási hatóság mentességet nyújtson; egyébként e hatóság e területen nem rendelkezik mérlegelési jogkörrel. A szóban forgó mentesség nyújtását követően a módosított ÖSG megtiltja az elosztók számára, hogy az említett nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozásokra hárítsák a zöld villamos energiához kapcsolódó többletköltségeket. E törvény 22c. cikkének (5) bekezdése többek között azt mondja ki, hogy a villamosenergia-elosztók és a nagy villamosenergia-fogyasztók közötti szerződésnek kötelezően elő kell írnia, hogy attól kezdődően, hogy az utóbbiakat megilleti a szóban forgó mentesség, az elosztó nem szolgáltat a zöldvillamosenergia-elszámolóközpont által neki juttatott zöld villamos energiából e fogyasztók részére, és nem hárítja tovább rájuk a zöld villamos energia okozta többletköltségeket. Az ezzel ellentétes rendelkezés érvénytelen.
- 38 A második elem az, hogy minden olyan nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozás, amelynek a vásárlási kötelezettség alóli mentességet nyújtanak, a módosított ÖSG 22c. cikkének (2) bekezdése értelmében köteles közvetlenül az ÖMAG – nem pedig a villamosenergia-elosztók – részére „ellentételezéseként” az előző naptári év nettó termelési értékének 0,5%-át megfizetni.
- 39 Ötödször azon rendkívüli jelentőség miatt, amelyet e megfontolás a Bizottság által a megtámadott határozatban követett logikában képvisel, rá kell mutatni, hogy az említett határozat (58) preambulumbekzdésében a Bizottság kijelentette, hogy a szóban forgó mechanizmus azt eredményezi, hogy a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozásoknak az ÖMAG bevételeihez való hozzájárulását egy bizonyos szinten „behatárolják”. Álláspontja szerint a módosított ÖSG rendelkezései

szerint az említett vállalkozások tehát egy olyan adó fizetése alól mentesülnek, amelyet rendes piaci feltételek mellett viselniük kellene. Ebből a Bizottság szerint az következik, hogy azok a vállalkozások, amelyek igénybe vehetik az említett mentességi mechanizmust, előnyre tesznek szert.

- 40 A fenti 39. pontban szereplő következtetés levonása érdekében a Bizottság, miután a megtámadott határozat (55) preambulumbekzdésében hivatkozott a szabályozási adók alóli mentességből vagy részleges mentességből származó előnyre vonatkozó ítélkezési gyakorlatra, az említett határozat (56) preambulumbekzdésében értékelte a szóban forgó intézkedést, és úgy döntött, hogy azzal a villamosenergia-fogyasztóktól kívánnak bevételeket beszedni a zöldvillamosenergia-termelés finanszírozására. Álláspontja szerint a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások *de facto* és *de jure* minden más fogyasztóval azonosnak tekintendők, mert mindannyian villamos energiát használnak, és ezt a villamos energiát olyan villamosenergia-elosztóktól szerzik be, amelyek kötelesek zöld áramot meghatározott mennyiségben elszámolóáron megvásárolni. Ezt követően kifejtette, hogy a szóban forgó mechanizmus hiányában a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások kifizetik a villamosenergia-elosztóknak az áramszámlájukban kimutatott zöld villamos energia többletköltségeit. Emlékeztetett ugyanis arra, hogy a villamosenergia-elosztók továbbhárítják az abból adódó többletköltségeiket, hogy kötelesek zöld villamos energiát vásárolni az ÖMAG-tól, azokra az ügyfeleikre, amelyek nem részesülhetnek a szóban forgó mentességben.

Az első, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének abból adódó megsértésére alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor azt állapította meg, hogy a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt szabályozás állami támogatást valósít meg

- 41 A jelen jogalap két részre oszlik. Az első részt az az állítás jelenti, amely szerint a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt rendszer finanszírozására biztosított eszközök nem állami források voltak. A második rész abban az állításban áll, hogy az említett eszközök semmiképpen nem tudhatók be az államnak.

– Az első jogalap első részéről

- 42 Az Osztrák Köztársaság vitatja, hogy a módosított ÖSG 22. cikkében a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások számára előírt ellentételezési rendszert állami eredetű forrásokból finanszírozzák. Úgy véli, hogy az ügy tényállása összehasonlítható a 2001. március 13-i PreussenElektra-ítélet (C-379/98, EBHT, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügy tényállásával. Hangsúlyozza többek között azt, hogy ez utóbbi ügyben a döntő elem az volt, hogy pénzeszközök juttatására kizárólag magánvállalkozások között került sor, mivel az említett eszközök soha nem hagyták el a magánszekort, és soha nem álltak az állam ellenőrzése alatt. A Bíróság ezen indokok miatt állapította meg azt, hogy az a tény, hogy a pénzeszközök meghatározott mozgása törvényen alapul, és előnyöket biztosít bizonyos vállalkozások számára, nem elegendő ahhoz, hogy e források állami jellegűnek minősüljenek.
- 43 E tekintetben az Osztrák Köztársaság előadja továbbá azt, hogy a zöld villamos energia támogatásának mind a német, mind pedig az osztrák rendszerében az állam által engedélyezett, közhatalmi jogkörökkel nem rendelkező piaci szereplők a zöld villamos energia átvételi, kifizetési és újraértékesítési pontjaiként működnek, és a két támogatási rendszer egyike sem írja elő a veszteségek költségvetési forrásokból való fedezését. Az újraértékesítési, vásárlási és fizetési kötelezettségeket törvény írja elő. Ekképpen az Osztrák Köztársaság szerint a két rendszerben az állam nem vesz részt a folyósításban, hanem pusztán általánosan alkalmazandó szabályokat határoz meg, anélkül hogy ez az állami költségvetés számára terhet jelentene. E tekintetben hivatkozik az 1993. május 17-i Sloman Neptun ítéletre (C-72/91 és C-73/91, EBHT, EU:C:1993:97), valamint a 2004. július 15-i Pearle és társai ítéletre (C-345/02, EBHT, EU:C:2004:448, 36. és azt követő pontok).

- 44 Az Egyesült Királyság támogatja az Osztrák Köztársaság azon álláspontját, amely szerint a szóban forgó intézkedés nem járt „állami forrásokból” származó támogatás nyújtásával. Álláspontja szerint egyrészt nem vitatott, hogy a támogatás akkor tekinthető állami forrásokból nyújtottnak, ha ahelyett, hogy azt az állam közvetlenül nyújtaná, egy a támogatás kiosztásával és kezelésével megbízott szerv gyűjti össze és folyósítja azt (1977. március 22-i Steinike & Weinlig ítélet, 78/76, EBHT, EU:C:1977:52, 21. és 22. pont). Másrészt előadja, hogy a Bíróság megerősítette, hogy az intézkedés nem tekinthető állami forrásból nyújtott támogatásnak kizárólag azért, mert a kedvezményezett részére teljesített kifizetést az állam írta elő. Ekképpen, amennyiben az állam egy harmadik személyt arra kötelez, hogy saját forrásaiból teljesítsen kifizetést a kedvezményezettnek, e kifizetés nem valósít meg az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatást. Az Egyesült Királyság e tekintetben hivatkozik a fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítéletre (EU:C:2001:160, 59. és 61. pont), valamint a 2008. július 17-i Essent Netwerk Noord és társai ítéletre (C-206/06, EBHT, EU:C:2008:413, 40., 47., 66., 69., 70., 72. és 74. pont).
- 45 Az Egyesült Királyság többek között megjegyzi, hogy bár a Bíróság a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítéletben (EU:C:2008:413) úgy tekintette, hogy a felhasznált források állami forrásoknak minősíthetők, ezt azonban három ténybeli körülményre támaszkodva tette. Először is a fent hivatkozott ítélet alapjául szolgáló ügy tárgyát képező összegek azon felárból származnak, amelyet a jogalkotó vetett ki a villamosenergia-fogyasztókra. Az említett felár adóügyi intézkedés, tehát eleve állami forrást jelent. Másodszor a beszedett pénzeszközök kezelésével megbízott szerv egy általános gazdasági érdekű szolgáltatás üzemeltetéséért felel, függetlenül az arra vonatkozó jogától, hogy a bevételek egy részét megtarthatja. Harmadszor a szóban forgó szervezet nem használhatta a törvényben előírttól eltérő célra a felárból származó bevételeket, és feladatait illetően szigorú ellenőrzés alá tartozott. A Bíróság azt is hangsúlyozta, hogy a szóban forgó eszközök végső kiosztásukig állami ellenőrzés alatt maradtak, vagyis azok a nemzeti hatóságok rendelkezésére álltak. Márpedig az Egyesült Királyság szerint a módosított ÖSG egésze nem felel meg a fent hivatkozott feltételeknek, különösen az első és a harmadik feltételnek.
- 46 A Törvényszék rámutat, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (61) preambulumbekkezdésében lényegileg azt állította, hogy a szóban forgó mechanizmus az ÖMAG bevételeit csökkenti, mivel a villamosenergia-elosztók nem kötelesek zöld villamos energiát eladni a mentességet élvező vállalkozásoknak, és e vállalkozások közvetlen fizetései az ÖMAG részére kevesebbet tesznek ki, mint az az összeg, amelyet az ÖMAG akkor kapott volna, ha azok nem kaptak volna mentességet.
- 47 Ezt követően, a Bizottság a megtámadott határozat (62) preambulumbekkezdésében hangsúlyozta, hogy következésképpen meg kell vizsgálnia, hogy az ÖMAG által ellenőrzött források a módosított ÖSG alapján állami forrásoknak minősülnek-e. Ha ez az eset áll fenn, akkor a szóban forgó intézkedés álláspontja szerint az állami bevételeket csökkenti, és így állami forrásokból finanszírozott intézkedés.
- 48 E tekintetben először is, miután elemezte a fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítéletet (EU:C:2001:160), valamint a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítéletet (EU:C:2008:413) annak érdekében, hogy azokból a jelen ügy értékelésére nézve következtetéseket vonjon le, a Bizottság a megtámadott határozat (68) preambulumbekkezdésében értékelte, hogy a szóban forgó osztrák szabályozás adót ír-e elő. Megállapította, hogy ez a helyzet, mivel a módosított ÖSG arra kötelezi a villamosenergia-elosztókat, hogy meghatározott mennyiségű zöld villamos energiát a piaci árat meghaladó, az illetékes osztrák szövetségi miniszter által évente meghatározott elszámolóáron vásároljanak fel; az említett törvény alapértékeket rögzít. Így a villamos energia piaci ára és a hivatalos közjogi aktus során megállapított elszámolóár közti különbség álláspontja szerint a „villamosenergia-adó”. A Bizottság azt is hangsúlyozta, hogy eltérően a fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítélet (EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügytől, a szóban forgó eszközöket a jelen ügyben nem más, szokásos üzleti tevékenységet folytató piaci szereplőknek fizetik ki, hanem egy olyan intézménynek, amelyet kifejezetten a kizárólag közérdekű célokra szánt források beszédésével és szétosztásával bíztak meg. A megtámadott határozat (69)–(71) preambulumbekkezdésében a Bizottság

ehhez hozzátette, hogy az ÖMAG koncesszióval rendelkezik a zöldvillamosenergia-elszámolóközpont feladatainak ellátására, és e koncesszión keresztül rá bízta annak az általános gazdasági érdekű szolgáltatásnak az ellátását, hogy a szóban forgó adót az összes villamosenergia-elosztótól beszedje.

- 49 Másodszor a Bizottság a megtámadott határozat (72) és azt követő preambulumbekendéseiben kiemelte, hogy a szóban forgó forrásokat törvényben meghatározott célra kell felhasználni, amit szigorúan ellenőriznek. Hangsúlyozta, hogy az ÖSG 23. cikke szerint az ÖMAG a szóban forgó bevételeket elkülönített bankszámlán köteles kezelni, amelyet kizárólag zöld villamos energia vásárlására használnak, azzal, hogy az ÖMAG köteles az illetékes osztrák szövetségi miniszter és az osztrák számvevőszék számára mindenkor betekintést engedni a bankszámlát érintő összes dokumentumba.
- 50 E körülmények összességére figyelemmel a Bizottság a megtámadott határozat (74) preambulumbekendésében arra a következtetésre jutott, hogy „összhangban [a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413), valamint a Steinike & Weinlig ítélet (EU:C:1977:52) alapján szolgáló] ügyekkel [az ÖMAG] által beszédett és kezelt források állami forrásnak minősülnek”.
- 51 Harmadszor ezt követően, a megtámadott határozat (75) és azt követő preambulumbekendéseiben a Bizottság elutasította az analógia fennállását a jelen ügy és a fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítélet (EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügy között. Lényegileg azt állapította meg, hogy a jelen ügyben nem releváns a német szabályozás értékelése, függetlenül attól, hogy annak korábbi vagy jelenlegi változatáról van szó, valamint hogy az osztrák szabályozás attól mindenféleképpen lényegesen eltér. Ez álláspontja szerint többek között azért van így, mert a német rendszer, amelyet a Bíróság a fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítélet (EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügyben értékelt, kizárólag a piacon működő magánvállalkozások közötti beszerzési kötelezettség rendszerét jelentette, míg a villamos energia adóztatására irányuló intézkedésnek minősíthető osztrák rendszer egy állam által kinevezett és felügyelt közvetítő szerv létezését írja elő. A Bizottság szerint az osztrák rendszer lehetővé teheti az ÖMAG számára történő közvetlen állami fizetéseket (a megtámadott határozat (76) preambulumbekendése).
- 52 Negyedszer, a Bizottság hangsúlyozta továbbá, hogy nem releváns, hogy az ÖMAG magánszervezet, mivel egy adó beszédésével és kezelésével bízta meg, így a szóban forgó eszközök állami eszközök (a megtámadott határozat (79) és (80) preambulumbekendése). Végül a Bizottság úgy ítélte meg, hogy nem releváns az, hogy a szóban forgó mechanizmus nem érinti a villamosenergia-elosztók által az ÖMAG részére fizetett teljes összeget, mivel csak ezen összegnek a fogyasztók különböző kategóriái közötti elosztása változik. E tekintetben a Bizottság kijelentette, hogy a döntő elem az, hogy a vállalkozás által kapott előny veszteséghez vezet-e az állam bevételeit illetően, ami a szóban forgó osztrák rendszer esetében fennáll. Álláspontja szerint egyébként magától értetődő, hogy az államnak végül is egyéb bevételi forrásokat kell találnia, hogy ellensúlyozza e veszteségeket (a megtámadott határozat (81)–(85) preambulumbekendése).
- 53 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „támogatáskénti” minősítéshez az e rendelkezésben előírt valamennyi feltétel teljesülése szükséges (lásd ebben az értelemben: Essent Netwerk Noord és társai ítélet, fenti 44. pont, EU:C:2008:413, 63. pont, valamint azt ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Először is a beavatkozásnak az állam által vagy állami forrásból kell történnie. Másodszor alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadszor a kedvezményezett számára előnyt kell megtestesítenie. Negyedszer torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (lásd ebben az értelemben: Essent Netwerk Noord és társai ítélet, fenti 44. pont, EU:C:2008:413, 64. pont, valamint azt ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 54 Az első feltétellel kapcsolatosan fontos először rámutatni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint csak a közvetlenül vagy közvetve állami forrásból nyújtott előnyöket lehet az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett támogatásoknak tekinteni. Ugyanis e rendelkezésnek magából a szövegéből, valamint az EUMSZ 108. cikkben rögzített eljárási szabályokból következik, hogy az állami forrásokon kívüli egyéb eszközök révén nyújtott előnyök nem tartoznak a szóban forgó rendelkezések hatálya alá. Az államok által nyújtott támogatások és az állami forrásból nyújtott támogatások közötti különbségtételnek az a rendeltetése, hogy a támogatás fogalmába ne csupán a közvetlenül az állam által nyújtott támogatásokat lehessen beleértetni, hanem az állam által kijelölt vagy létrehozott közjogi vagy magánjogi szervezetek által nyújtott támogatásokat is (lásd ebben az értelemben: Steinike & Weinlig ítélet, fenti 44. pont, EU:C:1977:52, 21. pont; Sloman Neptun ítélet, fenti 43. pont, EU:C:1993:97, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A közösségi jog ugyanis nem fogadhatja el, hogy pusztán az olyan autonóm intézmények létrehozása, amelyek feladata a támogatások kiosztása, lehetővé tegye az állami támogatásokra vonatkozó szabályok kikerülését (2002. május 16-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-482/99, EBHT, EU:C:2002:294, 23. pont).
- 55 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy nem szükséges minden esetben bizonyítani, hogy állami források átruházása történt, ahhoz, hogy a vállalkozásnak vagy vállalkozásoknak biztosított előnyt az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében állami támogatásnak lehessen tekinteni (lásd: Franciaország kontra Bizottság ítélet, fenti 54. pont, EU:C:2002:294, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 56 Harmadszor hangsúlyozni kell, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése minden olyan pénzügyi eszközt magában foglal, amelyet a hatóságok ténylegesen felhasználhatnak vállalkozások támogatására, anélkül hogy jelentősége lenne annak, hogy ezen eszközök állandó jelleggel az állam vagyonába tartoznak-e, vagy sem. Következésképpen, még ha a szóban forgó intézkedésnek megfelelő összegek nincsenek is állandó jelleggel a hatóságok birtokában, azon tény, hogy folyamatosan állami ellenőrzés alatt maradnak, és így az illetékes nemzeti hatóságok rendelkezésére állnak, elegendő ahhoz, hogy azokat állami forrásoknak minősítsék (lásd: Franciaország kontra Bizottság ítélet, fenti 54. pont, EU:C:2002:294, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 57 A jelen ügyben az Osztrák Köztársaság és az Egyesült Királyság hangsúlyozza, hogy állami pénz soha nem játszik szerepet a szóban forgó intézkedéssel összefüggésben. Ezt különösen a fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítélettel (EU:C:2001:160) kívánják alátámasztani. A Bizottság ezzel szemben elsődlegesen a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) alapjául szolgáló ügyre, valamint a fenti 44. pontban hivatkozott Steinike & Weinlig ítélet (EU:C:1977:52, 21. pont) alapjául szolgáló ügyre hivatkozik. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy bár a megtámadott határozatban a Bizottság részletesen elemzi a fent hivatkozott három ítéletet, ezzel szemben a Törvényszék előtti eljárásban jelentősebb értéket kíván tulajdonítani a fenti 44. pontban hivatkozott Steinike & Weinlig ítéletnek (EU:C:1977:52) mint „elvi jelentőségű” ítéletnek, úgy tekintve, hogy a fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítélet (EU:C:2001:160), valamint a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) csupán *ad hoc* döntések, amelyekből nem lehet olyan általánosan alkalmazandó feltételeket levonni, amelyeket annak érdekében kell követni, hogy egy intézkedést úgy lehessen tekinteni, hogy az közvetlenül vagy közvetve állami forrásokat vesz igénybe.
- 58 A fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítélet (EU:C:2001:160), valamint a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) tekintetében meg kell állapítani, hogy azok nem elemezhetők úgy, hogy az újabb ítéletben elfogadott következtetések elavulttá teszik a régebbi ítélet következtetéseit. Ellenkezőleg, ezeket úgy kell értelmezni, mint amelyek eltérő ténybeli körülményekre reagálnak (lásd továbbá ebben az értelemben: 2013. december 19-i Vent De Colère és társai ítélet, C-262/12, EBHT, EU:C:2013:851, 34. és 35. pont).

- 59 A fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítéletet (EU:C:2001:160) illetően rá kell mutatni, hogy annak érdekében, hogy kizárja az EK 87. cikk (1) bekezdése (jelenleg EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése) szerinti állami támogatásnak minősítést, a Bíróság lényegileg arra hivatkozott, hogy az említett ügyben szereplő német szabályozás, amely egyrészt a villamosenergia-szolgáltató magánvállalkozásokat arra kötelezte, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított elektromos áramot az ilyen típusú energia gazdasági értékénél magasabban megszabott minimáláron vegyék át, és másrészt a fenti kötelezettségből eredő pénzügyi terhet szétosztotta a villamosenergia-szolgáltató vállalkozások és a forgalmazási láncban feljebb lévő magán villamosenergiahálózat-üzemeltetők között, nem tartalmazott olyan elemet, amelyből azt a következtetést lehetett volna levonni, hogy közvetlenül vagy közvetve állami források átruházására került volna sor. E körülmények között a Bíróság úgy döntött, hogy önmagában az a tény, hogy a fenti szabályozás egyértelmű előnyt juttat a megújuló energiaforrásból elektromos áramot előállító vállalkozásoknak, és hogy ez az előny az állami hatóságok beavatkozásának következménye, nem elégséges a szóban forgó intézkedés támogatásnak való minősítéséhez. Ezenkívül a Bíróság az egyik lényeges elemnek azt a tényt tekintette, hogy a német törvény által előírt kiegészítő terhek alanyai magánjogi jogalanyok voltak (lásd az ítélet rendelkező részét, valamint 55. és 56. pontját). A fent hivatkozott ítélet alapjául szolgáló ügy tényállásának elemzéséből az is kitűnik, hogy ellentétben a jelen eljárás tárgyát képező osztrák intézkedéssel, a német törvény által előírt mechanizmus nem írta elő olyan közvetítő fellépését, amelynek feladata a támogatást jelentő összegek beszedése vagy kezelése, és ennél fogva nem szabályozott a struktúrájukat vagy szerepüket illetően az ÖMAG-hoz hasonló szervezeteket. Ekképpen, ellentétben a jelen ügygel, a Bíróság által a fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítéletben (EU:C:2001:160) elemzett előnyt – amely egyrészt abban állt, hogy a kedvezményezett vállalkozások számára garantálták a megújuló energiaforrásokból előállított energia teljes mennyisége viszonteladásának lehetőségét, valamint hogy az eladási ár meghaladta a piaci árat – a beszerzési szerződések megkötésével és az ellenszolgáltatás megfizetésével egyidejűleg nyújtották.
- 60 Ezzel szemben a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) alapjául szolgáló ügyet illetően – amelynek tárgya jogszabály által kijelölt, „meg nem térülő” költségek viselésére kötelezett társaság (a továbbiakban: SEP) számára a villamos energia szállítását terhelő felár beszedését lehetővé tévő nemzeti szabályozás által jelentett intézkedés volt –, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság megállapította az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami források felhasználását. E tekintetben, ahogy az az említett ítélet 65. és azt követő pontjaiból kitűnik, a Bíróság elsődlegesen arra a megállapításra támaszkodott, hogy a szóban forgó, a SEP részére juttatott pénzösszegek azon pótdíjból származnak, amelyet az állam vetett ki a villamosenergia-vásárlókra a törvény értelmében, és amely tekintetében megállapításra került, hogy adónak minősül. A Bíróság szerint tehát ezen összegek állami forrásból származnak.
- 61 Másodszor, ahogy az kitűnik a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) 67–69. pontjából, a Bíróság hangsúlyozta, hogy a szóban forgó díjat a hálózatüzemeltetők vagy az engedély jogosultjai számára kellett fizetni, ezek pedig a fizetendő összegeket a SEP-nek engedték át; a SEP megtartotta a törvényben előírt [400 millió holland forint (NLG)] összeget, az ezen felüli részt pedig az illetékes holland miniszternek juttatta. A Bíróság azt is kijelentette, hogy a SEP, amelynek tőkéje teljes egészében villamosenergia-termelő vállalkozások tulajdonában volt, akkoriban a törvény által általános gazdasági érdekű szolgáltatás nyújtásával megbízott vállalkozás volt. Ezenkívül a SEP nem rendelkezett semmiféle lehetőséggel arra, hogy a díjból származó bevételt a törvény által előírtól eltérő célokra fordítsa, emellett a társaságot e feladata tekintetében szigorúan ellenőrizték, hiszen a törvény előírta, hogy a beszedett és a kifizetett összegek egyenlegét könyvvizsgálóval hitelesítse.
- 62 Harmadszor, ahogy az kitűnik a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) 70. pontjából, a Bíróság megállapította, hogy „[a]z kevésbé lényeges, hogy a kijelölt társaság egyidejűleg a díj beszedője, az összegyűjtött források kezelője és ezen források egy részének kedvezményezettje is; a] törvény által előírt mechanizmusok és különösen az egyenlegek könyvvizsgáló általi hitelesítése ugyanis lehetővé teszik e feladatok elkülönítését és a források

felhasználásának ellenőrzését[; e]bből következik, hogy amíg e társaság nem kapja meg a 400 millió NLG összeget – amellyel ezt követően szabadon rendelkezhet –, ez az összeg állami ellenőrzés alatt, és így az illetékes nemzeti hatóságok rendelkezésére áll, ami elegendő annak állami forrásként való minősítéséhez”.

- 63 A fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) 71. pontjában a Bíróság továbbá kiemelte az említett törvény célját, amely láthatóan az volt, hogy leányvállalatukon, a SEP-en keresztül lehetővé tegye a villamosenergia-termelő vállalkozások számára, hogy visszatéríthessenek bizonyos, a múltban kifizetett és a piaccal össze nem egyeztethető költségeket.
- 64 Ezen okok miatt a Bíróság a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) 72. és 73. pontjában azt is megállapította, hogy az ezen ítélet alapjául szolgáló ügy eltér a fenti 43. pontban hivatkozott Pearle és társai ítéletben (EU:C:2004:448) szóban forgó intézkedéstől. Hangsúlyozta, hogy az utóbbi ítélet alapjául szolgáló ügyben szereplő, reklámkampány céljára felhasznált forrásokat egy szakmai szervezet a kampány előnyeiben részesülő tagjaitól gyűjtötte be az e kampány megszervezésére szánt különdíj formájában. A Bíróság álláspontja szerint ebből következően nem az állam javára rendelt teherről, és nem is állami ellenőrzés alatt maradó forrásokról volt szó. A Bíróság azt is kiemelte, hogy a reklámkampányt látszerészek magánjogi egyesülete szervezte, célja pedig tisztán kereskedelmi jellegű volt, és nem képezte hatóságok által meghatározott politika részét, ellentétben a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) alapjául szolgáló ügyben szereplő alapüggyel, amelyben a szóban forgó pénzösszeg kijelölt társaság számára történő juttatása a nemzeti jogalkotó döntése volt.
- 65 Végül a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) 74. pontjában a Bíróság kifejezetten megkülönböztette az elemzett intézkedést a fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítéletben (EU:C:2001:160) szereplő intézkedéstől, kiemelve, hogy az utóbbi ügyben nem került sor állami forrásoknak a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiát termelő vállalkozásokra történő közvetlen vagy közvetett átruházására, hanem csak az ilyen villamos energia minimáláron történő beszerzésére irányuló kötelezettséget állapítottak meg. A Bíróság kiemelte, hogy az utóbbi ügyben a vállalkozásokat nem hatalmazta fel arra az állam, hogy állami forrásokat kezeljenek, hanem saját pénzügyi forrásaikból történő vásárlás kötelezettsége terhelte azokat.
- 66 Ellentétben az Osztrák Köztársaság és az Egyesült Királyság állításaival, a módosított ÖSG tartalmaz olyan elemeket, amelyek alapján erőteljesen hasonlít arra az intézkedésre, amely a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) alapjául szolgáló ügy tárgyát képezte.
- 67 Először ugyanis emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) alapjául szolgáló ügyben a SEP helyzetéhez hasonlóan a jelen ügyben a módosított ÖSG azzal bízta meg az ÖMAG-ot, hogy kezelje a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia gyártását elősegítő támogatási rendszert. E tekintetben a Bizottság megalapozottan hivatkozik arra, hogy az ÖMAG-ot 2006-ban azzal a kifejezett céllal hozták létre, hogy koncessziót igényeljenek a zöldvillamosenergia-elszámolóközpont feladatainak ellátása érdekében, az említett törvény 14–14e. cikkének megfelelően. Ahogy azt a Bizottság előadja, az e törvény által előírt rendszert úgy lehet meghatározni, mint amely egy állami koncessziót képez, ugyanis a szóban forgó eszközöket kizárólag az osztrák jogalkotó által meghatározott közérdekű célokra fordítják. Az említett, a villamosenergia-elosztók által az ÖMAG részére a – piacon vásárolt villamos energiánál magasabb árú – zöld villamos energiáért fizetett többletköltségekben megjelenő eszközök nem közvetlenül a fizető vállalkozásoktól kerülnek a zöldvillamosenergia-előállítókhoz, vagyis olyan egyéb piaci szereplőkhöz, amelyek rendes üzleti tevékenységet folytatnak, hanem azok egy, a beszédükkel és kezelésükkel megbízott közvetítő közreműködését igénylik. Ellentétben a fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítélet (EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügy körülményeivel, ily módon nem lehet szó

pusztán egy egyszerű, a törvény által előírt vásárlási kötelezettségről, amely esetében a biztosított előnyt a beszerzési szerződések megkötésével és az ellenszolgáltatás megfizetésével egyidejűleg automatikusan nyújtják.

- 68 Másodszor meg kell állapítani, hogy a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) alapjául szolgáló ügyszó hasonlóan a jelen ügy a szóban forgó intézkedés finanszírozására szánt azon forrásokat érinti, amelyeket a magánjogi jogalanyok számára a zöld villamos energia vásárlásához kapcsolódó kötelező feladat előíró módosított ÖSG által rögzített fizetési kötelezettségek révén szednek be. Márpedig a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) 43–47. pontjának analógiájára úgy kell tekinteni, hogy az említett felár vagy többletköltség olyan, Ausztriában a villamos energiát terhelő parafiskális járulékhöz hasonlítható, amelyet közérdekű célokból hatóság határoz meg objektív kritérium alapján, a szállított villamos energia kilowattórán (kWh) kifejezett összegétől függően. Ahogy azt a Bizottság a megtámadott határozat (68) preambulumbekzdésében hangsúlyozza, a megvásárolandó zöld villamos energia mennyiségét és árát is előírja a törvény, a módosított ÖSG 22b. cikke ugyanis azt mondja ki, hogy az elszámolóár szintjét az illetékes osztrák szövetségi miniszter évente határozza meg. Ezenkívül az Osztrák Köztársaság, illetve az Egyesült Királyság nem hivatkozott arra – illetve ilyen információ az iratokban sem szerepel –, hogy a fizetési kötelezettség szóban forgó intézkedésben történő előírását az adóalanyok kezdeményezték volna, illetve hogy az ÖMAG csak eszközként járna el egy maguk az adóalanyok által kialakított rendszerben, vagy hogy ők maguk döntöttek volna a pénzügyi eszközök felhasználásáról. Ennélfogva a fenti 44. pontban hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ítélet (EU:C:2008:413) 66. pontjának analógiájára a szóban forgó összegeket állami forrásból származó, parafiskális járulékhöz hasonlítható eszközöknek lehet minősíteni. Ami konkrétan a parafiskális járulék fizetése alóli mentességek formájában megjelenő támogatásból eredő előny fennállásának, illetve az ilyen előny szelektivitásának kérdését illeti (lásd ebben az értelemben: 2012. március 7-i British Aggregates kontra Bizottság ítélet, T-210/02 RENV, EBHT, EU:T:2012:110, 46–49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), az az Osztrák Köztársaság második jogalapjának vizsgálata során kerül értékelésre (lásd a lenti 94. és azt követő pontokat).
- 69 Harmadszor, noha nem vitatott, hogy az ÖMAG magánjogi részvénytársaság, nem pedig állami szerv, valamint hogy az ÖMAG állami irányítás alatt álló részvényesei a részvények kevesebb mint felével rendelkeznek, és nem képesek irányítást vagy akár közös irányítást gyakorolni az ÖMAG felett (lásd a fenti 33. és 45. pontot), ez az ügy körülményei között nem tekinthető elegendőnek ahhoz, hogy el lehessen utasítani a szóban forgó intézkedésben az állami források jelenlétére vonatkozó következtetést.
- 70 Ahogy ugyanis a fenti 67. és 68. pontban kiemelésre került, az ÖMAG-ot bízták meg a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia előállítását elősegítő támogatási rendszer kezelésével, és egyébként e feladata során gondos ellenőrzés alá tartozik, ahogy azt a Bizottság a megtámadott határozatban és a Törvényszék elé terjesztett beadványaiban is hangsúlyozta, így a szóban forgó intézkedés keretében beszédett, az intézkedés hatálya alá tartozó vállalkozások által neki kötelezően szolgáltatott pénzeszközöket nem tudja az osztrák jogalkotó által előírtaktól eltérő célokra felhasználni. Ilyen körülmények között, noha igaz, hogy az ÖMAG magánjogi részvénytársaság formáját öltő szervezet, mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a zöldvillamosenergia-elszámolóközpont feladatainak ellátása érdekében biztosított koncesszió keretében e szervezet magatartása nem a piacon nyereségszerzés céljából szabadon eljáró gazdasági egység magatartásának felel meg, hanem az osztrák jogalkotó által a szóban forgó koncesszió végrehajtása terén körülhatárolt, korlátozott magatartásnak.
- 71 E tekintetben hozzá kell tenni, hogy az ÖMAG, ahogy az különösen a módosított ÖSG 15., 21. és 23. cikkéből kitűnik, a szóban forgó intézkedés végrehajtása során átvett pénzügyi összegeket egy külön számlán köteles kezelni, amelyet az állami szervek ellenőriznek. Ez, ha az ÖMAG-ra telepített sajátos hatáskörökkel és kötelezettségekkel együttesen elemezzük, arra utaló további valószínűsítő körülmény, hogy nem a magánszektor rendes forrásainak megfelelő eszközökről van szó, amelyek az azokat kezelő vállalkozás teljes körű rendelkezése alá tartoznak, hanem olyan sajátos forrásokról, amelyek szigorúan

meghatározott célokra való felhasználását az osztrák jogalkotó előzetesen rögzítette (lásd analógia útján: 1998. január 27-i Ladbroke Racing kontra Bizottság ítélet, T-67/94, EBHT, EU:T:1998:7, különösen a 105. és azt követő pontok).

- 72 Konkrétabban az ÖMAG állami szervek általi, a fenti 70. és 71. pontban felidézett ellenőrzése több szinten zajlik. Először is ellenőrzést végez az illetékes osztrák szövetségi miniszter, aki a módosított ÖSG 21. cikke végének megfelelően felügyeleti feladatai körében ellenőrzi az ÖMAG kiadásait, és véleményben dönt azok elfogadásáról, valamint az említett törvény 15. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 23. cikkével összhangban bármikor betekinthez az ÖMAG külön számláira, illetve a szóban forgó forrásokra vonatkozó dokumentumokba. Egyebekben, ahogy az kitűnik a szóban forgó törvény 24. cikkéből, az e törvény által előírt egyes célkitűzések elérésének rendszeres ellenőrzésével megbízott osztrák energiaszabályozási hatóság is köteles haladéktalanul tájékoztatni az említett illetékes osztrák szövetségi minisztert az említett célkitűzések elérésével ellentétes fejleményekről.
- 73 Másodszor a módosított ÖSG 23. cikkének megfelelően az ÖMAG évente köteles részletes jelentést benyújtani a villamos energia tekintetében illetékes osztrák szabályozási hatóságnak.
- 74 Harmadszor a módosított ÖSG 15. cikke (5) bekezdésének megfelelően, ahogy azt a Bizottság is helyesen hangsúlyozta a megtámadott határozat (72) preambulumbekkezdésében, az ÖMAG tulajdonosi szerkezetétől függetlenül az osztrák számvevőszék is köteles utólagos ellenőrzéseket végezni nála.
- 75 Márpedig az ÖMAG magatartásának az előírt jogszabályi kereteknek való megfelelésére vonatkozó, még ha utólag is végzett ilyen szigorú ellenőrzés, noha önmagában nem is döntő, akkor is illeszkedik a módosított ÖSG által előírt egész struktúra általános logikájába, és ilyen módon megerősíti azt az ezen szervezet által gyakorolt hatáskörökből – kötelezettségeire is figyelemmel – levont következtetést, amely szerint az ÖMAG nem saját nevében és nem szabadon jár el, hanem egy állami források révén nyújtott támogatás – koncessziót végrehajtó – kezelőjeként. E tekintetben hatástalan az Osztrák Köztársaságnak az a tárgyalás során előadott állítása, amely szerint az osztrák számvevőszék ellenőrzése semmilyen befolyást nem gyakorol arra, hogy az ÖMAG miként használja fel ezeket a forrásokat. Még ha el is fogadjuk ugyanis, hogy a fenti hivatkozott ellenőrzés nincs közvetlen hatással a szóban forgó finanszírozások ÖMAG által naponta végzett kezelésére, ez nem változtat azon, hogy olyan többletelemről van szó, amelynek célja annak biztosítása, hogy az ÖMAG magatartása a módosított ÖSG által előírt kereteken belül maradjon.
- 76 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Bizottság megalapozottan állította a megtámadott határozat (82)–(86) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett (61) és (62) preambulumbekkezdésében, hogy a módosított ÖSG 22c. cikke által a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások részére biztosított előny a jelen ügyben kiegészítő terhet jelent az állam számára, mivel az általuk fizetendő adó összegének bármely csökkentése úgy tekinthető, mint amely bevételkiesést jelent az államnak, azzal, hogy ezt ugyanakkor az így elszenvedett veszteségek ellentételezése érdekében azt követően más vállalkozásoktól beszedik. A nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások befizetéseire vonatkozó „felső határ” ellentételezéseként ugyanis a villamosenergia-elosztó a módosított ÖSG 15. cikke (1a) bekezdésének megfelelően mentesül az alól a kötelezettség alól, hogy zöld villamos energiát vásároljon az ÖMAG-tól, azon villamosenergia-mennyiség tekintetében, amelyet a zöld villamos energia vásárlására vonatkozó kötelezettség alól mentesített végső fogyasztó részére értékesít.
- 77 E következtetéseket az Osztrák Köztársaság és az Egyesült Királyság többi állítása sem kérdőjelezi meg.
- 78 Mindenekelőtt hatástalan az az állítás, amely szerint az állam nem írja elő semmilyen veszteség költségvetési forrásokból történő fedezését, ahogy az is, amely szerint az esetlegesen abból fakadó bármilyen fizetéseptelenségi kockázatot, hogy az ÖMAG a módosított ÖSG rendelkezéseit megsértve jár el, saját maga viseli, nem pedig az állam.

- 79 Rá kell ugyanis mutatni, hogy a jelen ügyben kizárólag a szóban forgó, bejelentett intézkedés alkalmazásából következő helyzet releváns, nem pedig az ÖMAG esetlegesen az előírt jogszabályi kereteknek meg nem felelő magatartása. Márpedig a felek egyetértenek abban, hogy az ÖMAG-nak, amennyiben az említett intézkedést szigorúan betartva, annak korlátai között járt el, főszabály szerint nem volt szüksége az állam támogatására, mivel a módosított ÖSG 21. és azt követő cikkeinek megfelelően a nyilvános hálózathoz kapcsolt valamennyi végső fogyasztó által fizetendő éves díjhoz hasonlóan többek között az elszámolóárnak kellett fedeznie az ÖMAG költségeit is. Ahogy azt az Osztrák Köztársaság a Törvényszék egy pervezető intézkedések keretében feltett kérdésére válaszolva előadta, ez kiterjedt az ÖMAG egy korábbi év során esetlegesen elmaradt olyan hasznára is, amely például egyes nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások befizetéseire vonatkozó felső határ eredménye volt. Ennélfogva, ahogy azt megalapozottan adja elő az Osztrák Köztársaság, az ÖMAG vagy nem szenvedett el sohasem elmaradt hasznot, vagy pedig az ilyen elmaradt haszon legfeljebb csak időleges volt, mivel azt a következő évben ellentételezték. Ezenkívül, ahogy azt a Bizottság a Törvényszék pervezető intézkedések keretében feltett kérdéseire válaszolva előadta, hivatkozva a módosított ÖSG 22b. cikkére és az ÖMAG 2006. évi tevékenységéről szóló, az ellenkérelemhez csatolt jelentésre, az elszámolóár kiigazítását még az év folyamán is engedélyezték. E tekintetben utalni kell az Osztrák Köztársaság által a Törvényszék kérdéseire válaszul azzal kapcsolatban adott magyarázatokra is, hogy az illetékes osztrák szövetségi miniszter a módosított ÖSG 22c. cikke alapján arra is fel volt jogosítva, hogy a különböző releváns gazdasági adatok mérlegelését követően módosítsa azt az ellentételezést, amelyet az ÖMAG-nak kellett fizetni. E körülmények között meg kell állapítani, hogy ellentmondásos az Osztrák Köztársaság tárgyalás során tett azon állítása, amely szerint az ÖMAG-nak kell viselnie a tevékenységéhez kapcsolódó kockázatokat, többek között a fizetéseképtelenséggel vagy a likviditás hiányával kapcsolatos problémák tekintetében.
- 80 Mindenesetre a módosított ÖSG elemzéséből kitűnik, hogy főszabály szerint a szóban forgó intézkedés azt írja elő, hogy az ÖMAG folyamatosan hozzáférhet a zöldvillamosenergia-elszámolóközpont feladatainak ellátása érdekében neki biztosított koncesszió keretében rá telepített közérdekű feladatok ellátása céljából szükséges finanszírozáshoz, ezáltal minimalizálva az említett, ezzel összefüggésben viselendő likviditási, sőt fizetéseképtelenségi kockázatokat. Márpedig ez csak megerősíti azt a fenti 70. 71. és 75. pontban szereplő következtetést, amely szerint az ÖMAG nem tipikus vállalkozásként járt el a piacon, amely viseli a szokásos kockázatokat és veszélyeket, beleértve a pénzügyi kockázatokat is, hanem olyan sajátos jogalanyként, amelynek szerepét a szóban forgó jogszabály szigorúan körülhatárolta. Figyelemmel a fentiekre, ezenfelül nem kell értékelni a Bizottság azon, a Törvényszék pervezető intézkedések keretében feltett kérdéseire válaszolva előadott állításának relevanciáját, amely szerint a módosított ÖSG 23. cikke (2) bekezdésének 5. pontja további pontosítás nélkül előírta bizonyos „egyéb juttatások” lehetőségét, anélkül hogy az Osztrák Köztársaság a közigazgatási eljárás során megjelölte volna az ilyen juttatások – adott esetben a módosított ÖSG-n kívüli – jogalapját, illetve nem kell értékelni annak relevanciáját, hogy a Bizottság ugyanebben az összefüggésben arra hivatkozott, hogy esetlegesen elképzelhető, hogy az ÖMAG, annak érdekében, hogy az általa viselt valamennyi, a szóban forgó törvény alapján megtérítendő többletköltséget kiegyenlítsék, az Osztrák Köztársaság felelősségére hivatkozzon abban az esetben, ha az illetékes osztrák szövetségi miniszter nem határozná meg az elszámolóárát. Az Osztrák Köztársaság ugyanis nem vitatja, hogy a jogi háttér – tiszteletben tartása esetén – főszabály szerint az ÖMAG által az ausztriai előállítók zöld villamos energiája piaci árat meghaladó áron történő vásárlására vonatkozó kötelezettség folytán viselt többletköltség teljes kompenzációját szolgáló mechanizmust ír elő.
- 81 Ezt követően hatástalanok az Osztrák Köztársaság azon állításai is, amelyek szerint először is a szóban forgó intézkedés nem írt elő az állam részéről „költségvetési” kifizetéseket közvetlenül az ÖMAG részére, másodszor a szóban forgó eszközök soha nem hagyják el a magánszektor, harmadszor az említett eszközök nem „álltak az állam rendelkezésére”, negyedszer az ÖMAG „nem rendelkezett közhatalmi jogkörökkel”, és a vele kapcsolatos esetleges keresetek a szóban forgó intézkedésnek megfelelően a rendes polgári peres eljárásban kerültek benyújtásra, nem pedig közigazgatási eljárásban, és végül az az állítás is, amely szerint az ÖMAG „semleges és független” volt a különböző piaci szereplőktől.

82 Már megállapítottuk ugyanis egyrészt azt, hogy a szóban forgó eszközöket többek között a közérdekű célokból előírt fizetések kötelező jellege miatt eleve állami finanszírozásnak kell minősíteni, másrészt pedig azt, hogy az ÖMAG a zöldvillamosenergia-elszámolóközpont feladatainak ellátása érdekében biztosított koncesszió tekintetében az osztrák jogalkotó által egyértelműen körülhatárolt keretben járt el ugyanezen célok érdekében, és egyébként az illetékes osztrák hatóságok szigorú ellenőrzése alatt állt. Márpedig e tekintetben a Bíróság nemrégiben megállapította, hogy a tagállami szabályozás által előírt kötelező hozzájárulásokból fizetett olyan alapot, amelyet ugyancsak e szabályozásnak megfelelően kezelnek és osztnak szét, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében állami forrásnak lehet minősíteni, még ha azt a hatóságtól elkülönülő jogalany is kezeli (lásd ebben az értelemben: *Vent De Colère* ítélet, fenti 58. pont, EU:C:2013:851, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat, és analógia útján a 26. pont). Álláspontja szerint az elemzett francia jogszabály által előírt, a szélenergiából származó villamos energia piaci árnál magasabb áron történő megvásárlására irányuló kötelezettségből eredően a vállalkozásokra háruló többletköltségek teljes kompenzációjának mechanizmusa, amelynek finanszírozása a villamos energia összes belföldi végső fogyasztóját terheli, állami forrásból történő beavatkozásnak minősül.

83 Figyelemmel a fentiek összességére, úgy kell tekinteni, hogy a Bizottság nem követett el hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó intézkedés állami források igénybevételeivel járt.

84 Ennélfogva el kell utasítani az első jogalap első részét.

– Az első jogalap második részéről

85 Az Osztrák Köztársaság előadja, hogy a jelen ügyben szereplő intézkedés nem az államnak betudható támogatás. E tekintetben hivatkozik a fenti 54. pontban hivatkozott Franciaország kontra Bizottság ítéletben (EU:C:2002:294, 55. és azt követő pontok), valamint a fenti 42. pontban hivatkozott *PreussenElektra*-ítéletben (EU:C:2001:160, 20. pont) kialakított ítélkezési gyakorlatra, és előadja, hogy számos olyan valószínűsítő körülményt kell figyelembe venni, mint az intézkedést hozó szerv beágyazottsága a közigazgatás struktúráiba, tevékenységeinek jellege, azok végzése a piacon, a szervezet jogállásra, a hatóságok által a szervezet vezetése felett gyakorolt felügyelet intenzitása stb. Márpedig álláspontja szerint először is az a személy, amely koncesszió keretében ellátja a módosított ÖSG által létrehozott zöldvillamosenergia-elszámolóközpont feladatait, egy magánvállalkozás. A *contrario* hivatkozik az 1996. december 12-i *Air France* kontra Bizottság ítéletre (T-358/94, EBHT, EU:T:1996:194, 38. pont). Másodszor a fent hivatkozott jogi személy egyik szervét sem hagyja jóvá, illetve nevezi ki az állam, és az utóbbi nem is képviselteti magát e szervezetben. Harmadszor jogszabály sem a fent hivatkozott jogi személy formáját, sem részvényesi szerkezetét nem szabályozza. Negyedszer az állam a jogi személy tevékenységeivel kapcsolatban semmilyen jóváhagyási joggal nem rendelkezik. Ötödször a fent hivatkozott jogi személyt nem szabályozza az állam jóváhagyása alá tartozó norma, valamint az nem tartozik állami engedélyezés, illetve sajátos szankciók alá. Hatodszor a fent hivatkozott jogi személy és a villamosenergia-elosztók közötti jogvitákat rendes bíróságok elé kell terjeszteni.

86 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az intézkedés betudhatóságára vonatkozó feltételt illetően azt kell megvizsgálni, hogy a hatóságokról megállapítható-e, hogy részt vettek az intézkedés meghozatalában (lásd ebben az értelemben: *Vent De Colère* ítélet, fenti 58. pont, EU:C:2013:851, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

87 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a zöld energia támogatási mechanizmusát, valamint a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások mentességi mechanizmusát jogszabály, a jelen esetben a módosított ÖSG vezette be, vagyis azt az államnak betudhatónak kell tekinteni. Ilyen körülmények között, ellentétben az Osztrák Köztársaság állításával, nem szükséges alaposabban elemezni az ÖMAG esetleges beágyazottságát a közigazgatás struktúráiba, tevékenységeinek jellegét, azok végzését a piacon, a szervezet jogállását, valamint a hatóságok által a szervezet vezetése felett gyakorolt felügyelet

intenzitását. Mindenféleképpen megállapítást nyert már a jelen jogalap első részében, hogy az ÖMAG a nem csupán tevékenységei jellegét és azok konkrét végzését, hanem az illetékes állami szervek által végzett utólagos felügyeleti ellenőrzést előíró, valamint ezenfelül az ÖMAG-nak a koncesszió teljesítése során fennálló mozgásterét is részletesen előre meghatározó, az osztrák jogalkotó által szabályozott struktúrába illeszkedett, így e szervezet nem tekinthető olyan magánszereplőnek, amely haszonszerzési céllal szabadon jár el egy versengő piacon.

- 88 Ennélfogva az első jogalap második részét is el kell utasítani, és ebből következően el kell utasítani e jogalap egészét.

A második, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének abból adódó megsértésére alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor azt állapította meg, hogy a szóban forgó intézkedés szelektív.

- 89 Az Osztrák Köztársaság előadja, hogy a szelektivitás kritériuma különbözteti meg az általános gazdaságpolitikai intézkedéseket az állami támogatásoktól. Az utóbbiakról van szó, amennyiben egy nemzeti intézkedés alkalmas arra, hogy bizonyos vállalkozásokat vagy bizonyos termékek előállítását előnyben részesítse olyan vállalkozásokkal és termékekkel szemben, amelyek az említett szabályozás által követett célra tekintettel hasonló ténybeli és jogi helyzetben vannak (2004. április 29-i GIL Insurance és társai ítélet, C-308/01, EBHT, EU:C:2004:252, 68. pont). Az Osztrák Köztársaság szerint az olyan intézkedés szelektivitásának vizsgálata, amely állami támogatásnak minősülhet, több lépésben történik. Mindenekelőtt meg kell jelölni egy referencia-rendszert, ezt követően meg kell állapítani az e rendszertől való eltéréseket, és végül meg kell vizsgálni, hogy ez az eltérés igazolható-e a rendszer természetével és logikájával.
- 90 Ekképpen az Osztrák Köztársaság szerint először azt kell mérlegelni, hogy a módosított ÖSG 22c. cikke ténylegesen „kivételnek” tekinthető-e a „referencia-rendszerhez” képest. Érvelését e tekintetben különösen a 2008. április 10-i Hollandia kontra Bizottság ítéletre (T-233/04, EBHT, EU:T:2008:102) alapítja.
- 91 Másodszor az Osztrák Köztársaság szerint, még ha a Törvényszék azt is állapítja meg, hogy a módosított ÖSG 22c. cikke által kialakított szabályozás eltérést eredményez a referencia-rendszerhez képest, azt a rendszer logikája és belső koncepciója igazolja. Annak ugyanis az a célja, hogy kiegyensúlyozottan ossza el a zöld villamos energia finanszírozásának terhét a fogyasztói csoportok között, figyelembe véve az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelvből (HL L 283., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 405. o.; a továbbiakban: az energia adóztatásáról szóló irányelv) következő logikát. Az Osztrák Köztársaság hivatkozik többek között korábbi, a Bizottság előtt folyt hasonló eljárásokra (az N 271/2006. számú dániai „Tax Relief for Supply of surplus Heating”-ügy, és az N 820/2006. számú, Németországban a „jelentős energiát fogyasztó folyamatok adókedvezményére” vonatkozó ügy).
- 92 Harmadszor az Osztrák Köztársaság előadja, hogy a módosított ÖSG 22c. cikke „jogilag” nem szelektív, mivel az ellentételezések rendszere minden vállalkozásra vonatkozik, azok méretétől és tevékenységi körétől függetlenül. Emellett nem áll fenn „ténybeli” szelektivitás sem. Előadja, hogy a szelektivitás hiánya miatt a szóban forgó intézkedés nem valósít meg állami támogatást (hivatkozik a 2001. november 8-i Adria-Wien Pipeline és Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke ítéletre, C-143/99, EBHT, EU:C:2001:598, 36. pont).

- 93 Előzetesen rá kell mutatni, hogy bár az Osztrák Köztársaság egyes érveit úgy lehet érteni, hogy azok a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt kivétel alkalmazásából következő előny fennállásának kérdésére irányulnak, második jogalapjának elsődleges alapja azonban lényegileg az ilyen előny szelektivitásának hiányára vonatkozik. Mindenesetre a Törvényszék álláspontja szerint e két kérdést együttesen kell megvizsgálni.
- 94 Ami először is az előny fennállását illeti, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a támogatás fogalma általánosabb, mint a szubvencióé, mivel nemcsak az olyan pozitív juttatásokat foglalja magában, mint maguk a szubvenciók, hanem azon állami beavatkozásokat is, amelyek különböző módon könnyítenek a vállalkozás költségvetésére általában nehezedő terheken, és amelyek ugyanolyan természetűek és azonos hatásúak, de nem minősülnek a szó szoros értelmében vett szubvenciónak. Ezenkívül az adózás terén a Bíróság kimondta, hogy az az intézkedés, amellyel a hatóságok adómentességet biztosítanak egyes vállalkozásoknak, amely pénzügyileg kedvezőbb helyzetbe hozza a kedvezményezetteket, mint a többi adóalanyt, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül. Ugyanígy állami támogatásnak minősülhet az az intézkedés, amely egyes vállalkozásoknak adócsökkentést vagy az egyébként esedékes adófizetés halasztását engedélyezi (lásd ebben az értelemben: *British Aggregates* kontra Bizottság ítélet, fenti 68. pont, EU:T:2012:110, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 95 Másodszor az előny szelektív jellegét illetően azt kell megvizsgálni, hogy az adott jogrendszer keretein belül valamely állami intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében véve előnyben részesíthet-e „bizonyos vállalkozásokat vagy bizonyos áruk termelését” az érintett intézkedés által követett célkitűzés szempontjából hasonló ténybeli és jogi helyzetben található más vállalkozásokhoz képest (lásd ebben az értelemben: *British Aggregates* kontra Bizottság ítélet, fenti 68. pont, EU:T:2012:110, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 96 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az állami támogatás fogalma nem vonatkozik olyan állami intézkedésekre, amelyek különbséget tesznek a vállalkozások között, és következésképpen *a priori* szelektív jellegűek, amennyiben ez a megkülönböztetés a vonatkozó rendszer természetéből vagy belső felépítéséből ered (lásd ebben az értelemben: 2008. december 22-i *British Aggregates* kontra Bizottság ítélet, C-487/06 P, EBHT, EU:C:2008:757, 83. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Bíróság kimondta, hogy az érintett tagállam bizonyíthatja, hogy egy intézkedés az adórendszere alapelveinek vagy vezérlő elveinek közvetlen következménye, és hogy e tekintetben különbséget kell tenni egyrészt az adott adórendszer – azon kívülálló – céljai, másrészt a magában az adórendszerben rejlő mechanizmusok között, amelyek szükségesek a fenti célok eléréséhez. Az olyan adómentességek ugyanis, amelyek a vonatkozó adórendszertől idegen célkitűzés eredményei, nem mentesülhetnek az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdéséből eredő követelmények alól (lásd ebben az értelemben: *British Aggregates* kontra Bizottság ítélet, fenti 68. pont, EU:T:2012:110, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 97 Egyébiránt az ítélkezési gyakorlat szerint egy adóintézkedés által biztosított előny szelektív jellegének értékelése érdekében a viszonyítási alap meghatározása különösen fontos, mivel magának az előnynek a fennállását is csupán egy „általános” adóztatáshoz viszonyítva lehet megállapítani. Így valamely nemzeti adóintézkedés „szelektívnek” minősítéséhez először is előzőleg meg kell határozni és meg kell vizsgálni az érintett tagállamban hatályban lévő közös vagy „általános” adórendszert. Ehhez a közös vagy „általános” adórendszerhez képest kell ezután értékelni és megállapítani, hogy a szóban forgó adóintézkedéssel biztosított előny szelektív jellegű-e, ehhez pedig azt kell bizonyítani, hogy ez az intézkedés eltér az említett közös rendszertől, mivel különbséget tesz az e tagállam adózási rendszere által kitűzött célra tekintettel hasonló ténybeli és jogi helyzetben lévő gazdasági szereplők között (lásd ebben az értelemben: *British Aggregates* kontra Bizottság ítélet, fenti 68. pont, EU:T:2012:110, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 98 Arra is rá kell mutatni, hogy a Bíróság többször kimondta, hogy az állami beavatkozások által elérni kívánt cél nem elegendő ahhoz, hogy azok elkerüljék az EUMSZ 107. cikk értelmében vett „támogatással” minősítést (lásd ebben az értelemben: *British Aggregates* kontra Bizottság ítélet, fenti 96. pont, EU:C:2008:757, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ugyanis az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése nem tesz különbséget az állami beavatkozás okai vagy célkitűzései szerint, hanem azt annak hatásai alapján határozza meg (lásd ebben az értelemben: *British Aggregates* kontra Bizottság ítélet, fenti 96. pont, EU:C:2008:757, 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ekképpen a fent hivatkozott rendelkezés az állami támogatásokat az Unió tagállamai által azok végrehajtása érdekében alkalmazott módszerektől függetlenül határozza meg (lásd ebben az értelemben: *British Aggregates* kontra Bizottság ítélet, fenti 96. pont, EU:C:2008:757, 89. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 99 Végül az állandó ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy azon körülmény, hogy meglehetősen nagy számú vállalkozás részesülhet a szóban forgó intézkedés nyújtotta előnyből, illetve hogy e vállalkozások különböző tevékenységi ágazatokhoz tartoznak, nem elegendő ezen intézkedés szelektív jellegének megkérdőjelezéséhez, és így az állami támogatásként való minősítése kizárásához (lásd: *Adria-Wien Pipeline* és *Wiietersdorfer & Peggauer Zementwerke* ítélet, fenti 92. pont, EU:C:2001:598, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Abban az esetben, ha a kérdéses intézkedést horizontálisan alkalmazandó objektív feltételek határozzák meg, e körülmény sem kérdőjelezi meg az intézkedés szelektív jellegét, mivel csak annak bizonyítására alkalmas, hogy a vitatott támogatások támogatási program részét alkotják, és nem minősülnek egyedi támogatásoknak (lásd ebben az értelemben: 2003. február 13-i *Spanyolország kontra Bizottság* ítélet, C-409/00, EBHT, EU:C:2003:92, 49. pont).
- 100 A jelen ügyben a megtámadott határozat releváns részének felidézését követően azonosítani kell a módosított ÖSG által előírt „általános” rendszert meghatározó szempontokat.
- 101 E tekintetben, ahogy az a megtámadott határozatnak az „előnyre”, de ugyanígy az „állami forrásokra és államnak való betudhatóság” elemzésére vonatkozó részéből is kitűnik, a Bizottság a bejelentett módosított ÖSG egészét olyan adórendszernek tekinti, amelynek keretében az előny lényegileg egy szabályozási adó alóli teljes vagy részleges mentességből fakad (lásd ebben az értelemben különösen a megtámadott határozat (55), (64) és (68)–(70) preambulumbeközdését).
- 102 Ezt követően, az előny szelektivitására vonatkozó részben, vagyis a megtámadott határozat (88)–(103) preambulumbeközdésében a Bizottság lényegileg azt állítja, hogy a szóban forgó intézkedés a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt előnyt illetően azért szelektív, mert bár az említett intézkedés minden olyan vállalkozás előtt nyitva áll, amelynek költségei a zöld villamos energia előmozdításához való hozzájárulás következtében a termelése nettó értékének több mint 0,5%-ával növekednek, az *de facto* kizárólag a vállalkozások egy kategóriája, azaz elsősorban az árutermelés ágazatában működő nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások számára van fenntartva. Ebből következően ez az intézkedés megakadályoz egyes más, osztrák területen működő vállalkozásokat abban, hogy ki tudják használni.
- 103 Így különösen azzal kapcsolatban, hogy a szóban forgó intézkedésből következő előny egyes vállalkozásokra koncentrálódik, a Bizottság a megtámadott határozat (101) preambulumbeközdésében a következőket mondja ki:

„A vizsgálat során a Bizottság megállapította, hogy a bejelentett szabályozás nagyon kevés, elsősorban árukat termelő vállalatra koncentrálódik. Ebben az összefüggésben [az Osztrák Köztársaság] 2010. szeptember 9-én a küszöb [helyesen: bejelentési küszöb] alatti támogatási intenzitást nyújtó szabályozás akkori alkalmazására alapuló adatokat szolgáltatott. Ezen adatok szerint a körülbelül 300 000 osztrák vállalatból csak körülbelül 2000 vállalat igényelte a szabályozás igénybevételét (azaz az összes osztrák vállalkozások kevesebb mint 1%-a). Továbbá a szabályozás jelenlegi alkalmazásának keretén belül az eszközök 66%-a az árutermelésben tevékenykedő vállalatok javát szolgálja [hivatkozva

arra, hogy ezen az iparágon belül fennáll egy meghatározott, részszektorokra való koncentráció, mint a fa, papír, élelmiszer, üveg, kerámia, fém és a vegyi anyagok termelése]. Arra az esetre vonatkozóan, ha [az Osztrák Köztársaság] a támogatási intenzitásokat a *de minimis* küszöb – amely alatt a szabályozást jelenleg átmenetileg alkalmazzák – fölé emelné, a Bizottság megállapította, hogy az intézkedés akkor feltehetően még inkább az árutermelés területén tevékenykedő vállalatokra koncentrálna. Ez abban mutatkozik meg, hogy az [Osztrák Köztársaság] által szolgáltatott adatok alapján csak tizenkét vállalat profitálna a magasabb támogatási intenzitásból, mint az eset szabályzásának jelenleg hatályos változatának keretében, és e vállalatok közül csak kettő tevékenykedik a közlekedési szektorban, míg tíz közülük az árutermelésben [hivatkozva az Osztrák Köztársaság 2010. szeptember 9-én kelt válaszelevelére, a Bizottság 2010. július 19-én feltett kérdésére, 17. o. és 5. táblázat a 17. oldalon)].

- 104 A megtámadott határozat (102) preambulumbekkezdésében a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentett szabályozás az osztrák gazdaság egyes ágazatai számára egyáltalán nem, vagy csak kismértékben kedvez, míg főleg az ezen ágazatok egyikében, nevezetesen az árutermelésben tevékenykedő vállalatok részesülnek a kedvezményből.
- 105 E tekintetben mindenekelőtt meg kell vizsgálni az Osztrák Köztársaság azon állításait, amelyek lényegileg azt tartalmazzák, hogy a módosított ÖSG 22c. cikke nem tekinthető „kivételnek” az említett törvény többi része által jelentett „referenciarendszerhez” képest, illetve azt mindenféleképpen igazolja a rendszer természete.
- 106 A Bizottsághoz hasonlóan úgy kell azonban tekinteni, hogy a módosított ÖSG által előírt, összességében elemzett általános rendszer és e törvény 22c. cikkének különös rendelkezése tárgyát és célját tekintve nem alkot olyan egységet, amely alapján e rendelkezést az általános rendszer szerves részének lehetne tekinteni, nem pedig az ilyen rendszer keretében elért különös kivételnek.
- 107 Ahogy ugyanis arra a fenti 32. pont emlékeztetett, az Osztrák Köztársaság a módosított ÖSG-vel a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a teljes bruttó energiafogyasztásban képviselt részarányára vonatkozó kötelező nemzeti célkitűzését kívánta elérni, a megújuló energiaforrásokról szóló irányelv előírásainak megfelelően. Ennek érdekében egy, az Ausztriában előállított zöld villamos energia egészének forgalmazását célzó mechanizmust alakított ki, amely a módosított ÖSG 19–22c. cikkében előírt azon kötelezettségből áll, hogy valamennyi villamosenergia-forgalmazó köteles megvásárolni a teljes zöldvillamosenergia-mennyiséget az ÖMAG-tól, egy a piaci árnál magasabb elszámolóáron. Az említett kötelezettség ezt követően azt eredményezi, hogy e forgalmazók, annak érdekében, hogy az előállt, az elszámolóár és a villamos energia piaci ára közötti különbségnek megfelelő többletköltségeket áthárítsák, azt követelik meg valamennyi nem mentesített ausztriai energiafogyasztó vállalkozástól, hogy fizessenek felárat, vagyis a „zöld villamos energiához kapcsolódó többletköltséget” a villamos energia ára után (lásd továbbá a megtámadott határozat (107) preambulumbekkezdését).
- 108 Márpedig meg kell állapítani, hogy ez a módosított ÖSG által előírt általános rendszer, amely egyébként mint olyan nem képezi a jelen eljárás tárgyát, mivel a Bizottság a zöld villamos energia előállítói részére nyújtott támogatást nem tekintette összeegyeztethetetlennek a belső piaccal (lásd a fenti 6., 14. és 15. pontot), környezetvédelmi célját tekintve eltér az Osztrák Köztársaság által a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt mentesség igazolása érdekében hivatkozott céltól.
- 109 Az utóbbi tekintetben ugyanis az Osztrák Köztársaság mind a közigazgatási eljárás során, mind pedig a Törvényszék előtt többször előadta, hogy a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások által fizetendő hozzájárulás tekintetében felső határt megállapító intézkedés arra irányul, hogy „gazdasági és ipari [...] szempontból elviselhetővé tegye azokat a terheket, amelyekkel [a zöld villamos energia támogatási rendszere] jár”, valamint hogy megvédje a bevezetett rendszer által különösen súlyosan érintett vállalkozásokat. Konkrétabban úgy vélte, hogy a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások különös mértékben ki vannak téve a nemzetközi versenynek, valamint hogy a zöld villamos energia felára versenyhátrányt eredményez az olyan harmadik országokkal és más uniós tagállamokkal szemben,

amelyek nem írnak elő pénzügyi hozzájárulást a villamosenergia-fogyasztók számára a zöld villamos energia finanszírozása érdekében, vagy amelyek szintén felső határt határoztak meg a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások által fizetendő hozzájárulást illetően. Ezenkívül hivatkozott a Németországban, Svájcban és Franciaországban fennálló rendszerekre. Ennélfogva álláspontja szerint, noha a módosított ÖSG által előírt általános rendszer olyan versenyhátrányt eredményezett, amely valamennyi ausztriai vállalkozást érintette, egyes vállalkozásokra fokozottabban hatott, mint másokra. A hozzájárulásoknak a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt felső határa e tényre reagálva kívánta csökkenteni azt az „aránytalan” versenyhátrányt, amelyet a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások szenvednek el. Végül az Osztrák Köztársaság szerint nem az e vállalkozások számára biztosított versenyelőnyről volt szó, hanem kizárólag ellentételezésről, illetve egy fennálló versenyhátrány csökkentéséről (lásd továbbá a megtámadott határozat (106) preambulumbekkezdését és (107) preambulumbekkezdésének végét). Figyelemmel a fentiekre, úgy kell tekinteni, hogy a szóban forgó mentesség a módosított ÖSG egészének céljától eltérő célra irányult, annak ellenére, hogy az említett mentesség keretében a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások javára előírt, a zöld villamos energia támogatásának társfinanszírozását célzó „ellentételezés” bizonyos közvetett pozitív hatásokat gyakorolhat a környezetre.

- 110 Ekképpen, a rendes adóztatásból álló viszonyítási alapot – amelyhez képest a fenti 68. pontban hivatkozott British Aggregates kontra Bizottság ítéletből (EU:T:2012:110), és különösen annak 49. pontjából következő ítélkezési gyakorlatnak megfelelően meg kell állapítani az egyes gazdasági szereplők javára szolgáló esetleges szelektív előnyök fennállását – a módosított ÖSG jelenti, amely kialakította a valamennyi ausztriai villamosenergia-elosztóra és villamos energiát fogyasztó vállalkozásra alkalmazandó kötelezettségeket előíró támogatási rendszert a zöld villamos energia előállításának támogatás érdekében, és amelyhez viszonyítva a módosított ÖSG 22c. cikke kivételt képez.
- 111 E kivételt illetően először el kell utasítani az Osztrák Köztársaság azon általános állításait, amelyek szerint e kivétel nem alkot előnyt, hanem csupán egy az osztrák vállalkozásokat és konkrétan a nagy villamosenergia-fogyasztó osztrák vállalkozásokat érintő „versenyhátrányt” csökkent.
- 112 Ugyanis először, mivel nem vitatott, hogy a módosított ÖSG olyan szabályozást jelent, amelynek hatásai alkalmasak arra, hogy olyan terhet eredményezzenek, amely rendszeren egy ausztriai villamosenergia-fogyasztó vállalkozás költségvetését terheli, meg kell állapítani, hogy az Osztrák Köztársaság szempontjából azt a tényt, hogy az lemond arról, hogy a zöld villamos energia vásárlásához kapcsolódó többletköltségek egy részét igényelje, azáltal hogy felső határt állapít meg a nagy villamosenergia-fogyasztó osztrák vállalkozások által az előírt rendszerben fizetendő hozzájárulást illetően, úgy kell tekinteni, mint amely egy olyan teher alól mentesíti e vállalkozásokat, amely egyébként azok költségvetését terhelné. Ennélfogva olyan, e vállalkozásokat szolgáló előnyről van szó, amelyben azok más ausztriai villamosenergia-fogyasztó vállalkozásokkal szemben részesülnek (lásd ebben az értelemben: 2005. március 3-i Heiser-ítélet, C-172/03, EBHT, EU:C:2005:130, 38. pont).
- 113 Egyébként e tekintetben rá kell mutatni, hogy bár az Osztrák Köztársaság a Törvényszék által a pervezető intézkedések keretében feltett kérdésekre válaszolva hangsúlyozta, hogy a fenti 112. pontban hivatkozott felső határ, vagy másként fogalmazva, a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások által fizetett ellentételezés eltérő lehet, mivel az illetékes osztrák szövetségi miniszter bizonyos feltételek mellett felhatalmazást kapott arra, hogy az említett ellentételezést az előző éves termelésük nettó értékének 0,5%-a fölé emelje, mindazonáltal nem állította, hogy egy ilyen módosítás csökkentené az említett vállalkozások részére biztosított előnyt, oly módon, hogy azt teljesen kiküszöböli, többek között azáltal, hogy megszünteti vagy jelentéktelen mértékűre csökkenti az említett ellentételezést, és azon kifizetések közötti különbséget, amelyekre az említett vállalkozások a módosított ÖSG alapján a törvény 22c. cikkében előírthoz hasonló bármilyen mentesség hiányában kötelesek. Ezenkívül azt is fontos megjegyezni ebben az összefüggésben, hogy miként az a fent hivatkozott rendelkezésből és az Osztrák Köztársaság által a Törvényszék kérdéseire adott válaszokból is kitűnik, a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások részére biztosított mentesség akár negatív hatásokat is

gyakorolhat a zöld villamos energia előmozdításához hozzájárulók azon csoportjait illetően, amelyek nem tudják kihasználni az említett mentességet, mégpedig az általuk viselendő súlyosabb pénzügyi teher miatt. Márpedig ez megerősíti a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások részére biztosított előny hatását.

- 114 Másodszor fontos megállapítani, hogy még ha feltételezzük is, hogy a hozzájárulás szóban forgó felső határa az Osztrák Köztársaság által fejtegetéseiben hivatkozott hátrány ellentételezésére irányult, egy ilyen intézkedést semmiképpen nem igazolhat az a tény, hogy a villamos energia közösségi piacán fennálló versenytorzulások korrekciójára irányul.
- 115 E tekintetben elegendő arra emlékeztetni, hogy a kialakult következetes ítélkezési gyakorlat szerint az a körülmény, hogy a valamely uniós tagállam egyoldalú intézkedésekkel a gazdaság valamely ágazatában a más uniós tagállamokban érvényesülő versenyfeltételekhez való közeledésre törekszik, nem fosztja meg ezen intézkedéseket támogatás jellegűtől (lásd: Heiser-ítélet, fenti 112. pont, EU:C:2005:130, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 116 Ugyanebben az értelemben mint bizonyítatlant kell elutasítani az Osztrák Köztársaság azon állítását, amely szerint a szóban forgó mentesség elengedhetetlen volt ahhoz, hogy kiegyensúlyozott rendszert alakítsanak ki az eltérő részt vevő vállalkozások számára, olyan kötelezettségekkel, amelyek „elviselhetők” e vállalkozások számára, többek között gazdasági és ágazati súlyukra figyelemmel. Az Osztrák Köztársaság ugyanis nem terjesztett elő kellően konkrét bizonyítékokat annak alátámasztása érdekében, hogy a zöld villamos energia többletköltségének megfelelő díj általános, az elfogyasztott mennyiséggel arányos alkalmazását valamennyi villamos energiát fogyasztó vállalkozásra úgy kell tekinteni, hogy az vagy méltánytalan, vagy pedig elviselhetetlen terhet jelent az érintett jogalanyok számára. E tekintetben, noha az Osztrák Köztársaság által a közigazgatási eljárás során a Bizottsághoz intézett egyes levelekből – így a 2009. október 8-i és december 22-i levélből, valamint a 2010. április 22-i, szeptember 13-i és december 30-i levélből – kitűnik, hogy úgy tekintette, hogy a módosított ÖSG által követett célokat csak akkor lehet elérni, ha a költségeket felosztják oly módon, hogy azok szociálisan, gazdaságilag és az ágazati politika szempontjából fenntarthatóak legyenek, azt kell megállapítani, hogy olyan deklaratív állításokról van szó, amelyek önmagukban nem alkalmasak arra, hogy összeegyeztethetővé tegyenek az uniós joggal egy, az Ausztriában működő vállalkozások jelentős részét hátrányos helyzetbe hozó jogalkotási struktúrát. Ugyanez áll abban az esetben is, ha az Osztrák Köztársaság egyes állításait úgy kell értelmezni, hogy azok a módosított ÖSG belső jogalkotási eljárásban való elfogadásának megkönnyítését célozták, a 22c. cikkben hivatkozott, a jelen ügyben szereplő mentesség fennállása miatt.
- 117 Ekképpen nem lehet szó olyan helyzetről, mint amelyre a fenti 68. pontban hivatkozott British Aggregates kontra Bizottság ítélet (EU:T:2012:110) 48. pontja vonatkozik, amely szerint nem tesz eleget a szelektivitási feltételnek az az intézkedés, amely – bár előnyt jelent a kedvezményezettjének – a vonatkozó adórendszer természetével vagy általános felépítésével igazolható. Így különösen nem nyert bizonyítást az, hogy a szóban forgó mentességi intézkedés az osztrák adórendszer alapelveinek vagy vezérlő elveinek közvetlen következménye, vagy pedig, hogy az elengedhetetlen e rendszer méltányosságának biztosításához. Márpedig e tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a vállalkozások között a terhek tekintetében különbségtételt bevezető tagállamra hárul annak bizonyítása, hogy a különbségtételt a szóban forgó rendszer jellege és felépítése ténylegesen igazolja (lásd ebben az értelemben: 2011. szeptember 8-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-279/08 P, EBHT, EU:C:2011:551, különösen a 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebben az összefüggésben a Törvényszék nem tekintheti elégségesnek az Osztrák Köztársaság által a tárgyalás során ismertetett azon általános állításokat sem, amelyek a közigazgatási aktára és az ügy irataira hivatkozva azt emelik ki, hogy a szóban forgó mentesség egy olyan jogalkotási csomag részét képezte, amely az Ausztriában 2008-ban történt jogszabályi reform céljából volt szükséges.

- 118 Végül hangsúlyozni kell azt is, hogy a fenti 96. pontban hivatkozott British Aggregates kontra Bizottság ítélet (EU:C:2008:757) 86. pontjával összhangban az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének figyelmen kívül hagyását jelentené az olyan döntés, amely szerint az uniós tagállamok a különféle aktuális érdekek kiegyensúlyozásakor a környezetvédelem terén fennálló prioritásaik, és ebből következően a környezetvédelmi adóval terhelni szándékozott termékek és szolgáltatások meghatározása terén olyan fokú szabadsággal rendelkeznek, hogy az a körülmény, hogy ehhez hasonló adó nem alkalmazandó a környezetre hasonló hatással járó tevékenységek mindegyikére, nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy e tevékenységek közül a környezetvédelmi adó alól mentes tevékenységek szelektív előnyben részesülnek.
- 119 Másodszor mint megalapozatlanokat el kell utasítani az Osztrák Köztársaság azon, egyes ténybeli elemek által alátámasztott állításait, amelyek előterjesztésére a szóban forgó intézkedés *de facto* szelektivitása hiányának bizonyítása érdekében került sor. Mindenekelőtt, ahogy arra a fenti 99. pont emlékeztetett, azon körülmény, hogy meglehetősen nagy számú vállalkozás részesülhet a szóban forgó intézkedés nyújtotta előnyből, illetve hogy e vállalkozások különböző tevékenységi ágazatokhoz tartoznak, nem elegendő ezen intézkedés szelektív jellegének megkérdőjelezéséhez, és így az állami támogatásként való minősítése kizárásához. Ehhez hasonlóan az a tény, hogy a szóban forgó intézkedést horizontálisan alkalmazott „objektív” szempontok szabályozzák, e tekintetben szintén nem lehet döntő.
- 120 Ezt követően meg kell állapítani, hogy az Osztrák Köztársaság által a közigazgatási eljárás során a Bizottság, illetve ezt követően a Törvényszék előtt előadott ténybeli körülmények csak megerősítik a szóban forgó intézkedés szelektív jellegét. Még ha az Osztrák Köztársasághoz hasonlóan el is lehetne fogadni ugyanis, hogy elvileg és hipotetikusan méretétől és tevékenységétől függetlenül kivétel nélkül minden vállalkozás a módosított ÖSG 22c. cikke értelmében vett nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozássá válhat, a táblázatok formájában előterjesztett adatokból kitűnik, hogy valójában láthatóan csak az Ausztriában működő vállalkozások kis része képes ténylegesen kihasználni a szóban forgó intézkedést, annak ellenére, hogy különböző tevékenységi ágazatokhoz tartoznak.
- 121 Ekképpen a Törvényszék megállapítja, hogy bár az Osztrák Köztársaság által benyújtott táblázatokból ténylegesen az tűnik ki, hogy több mint 19 ágazat volt érintve, azokból azt is meg lehet állapítani, hogy a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások nagy többsége egyes ágazatokban összpontosul, mint például a gyártási tevékenységek, a gépjármű-kereskedelem és -javítás, a szállodák és éttermek, vagy a vízügyi, a szennyvíztisztítási és a hulladékkezelési ágazat. Ezt követően még a gyártási tevékenységek ágazatán belül is el lehet határolni egyes olyan alágazatokat, amelyeken belül az említett nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások erőteljesebben koncentrálnak.
- 122 Figyelemmel a fentiek összességére, a Bizottság joggal tekintette úgy, hogy a szóban forgó intézkedés szelektív, mivel az említett intézkedés megkülönböztetéseket tett olyan vállalkozások között, amelyek az elérni kívánt cél szempontjából hasonló ténybeli és jogi helyzetben vannak, anélkül hogy e különbségtétel a szóban forgó fizetési terhekkal kapcsolatos rendszer jellegéből és felépítéséből eredne. Kizárólag a nagy villamosenergia-fogyasztó ausztriai vállalkozások részesülnek ugyanis abban az előnyben, amely abból áll, hogy a zöld villamos energia vásárlásával kapcsolatos terheket termelésük nettó értékének 0,5%-ára korlátozhatják, míg más energiafogyasztó osztrák vállalkozások nem rendelkeznek e lehetőségekkel.
- 123 E következtetés megcáfolására egyébként nem alkalmasak az Osztrák Köztársaság által a Bizottság korábbi határozathozatali gyakorlatára tett hivatkozások sem.
- 124 E tekintetben rá kell mutatni először arra, hogy ezen állítások révén az Osztrák Köztársaság lényegileg az egyenlő bánásmód elvére hivatkozik. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az említett elv tiszteletben tartása azt követeli meg, hogy a hasonló helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy az

eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanolyan módon, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíven igazolható (lásd ebben az értelemben: 2012. január 18-i Djebel – SGPS kontra Bizottság ítélet, T-422/07, EBHT, EU:T:2012:11, 202. pont).

- 125 Ezenkívül általánosabb jelleggel emlékeztetni kell arra, hogy az állami támogatás fogalma olyan objektív helyzetre vonatkozik, amelyet a bizottsági határozat meghozatalának időpontjában értékelnek. Ekképpen nem befolyásolják a megtámadott határozat jogszerűségének értékelését azok az okok, amelyek miatt a Bizottság egy korábbi határozatban eltérően értékelte a szóban forgó helyzetet (lásd ebben az értelemben: 2010. május 20-i Todaro Nunziatina & C. ítélet, C-138/09, EBHT, EU:C:2010:291, 21. pont; Djebel – SGPS kontra Bizottság ítélet, fenti 124. pont, EU:T:2012:11, 199. pont). Arra is rá kell mutatni, hogy a Bizottságot nem lehet megfosztani annak lehetőségétől, hogy szigorúbb összeegyeztethetőségi feltételeket állapítson meg, amennyiben a belső piac fejlődése és azon a torzításmentes verseny célja ezt igényli (lásd: Djebel-ítélet, fenti 124. pont, EU:T:2012:11, 200. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 126 A jelen ügyben meg kell állapítani mindenekelőtt azt, hogy az Osztrák Köztársaság által hivatkozott két bizottsági határozatot, vagyis az N 271/2006. sz. ügyben a dán rendszerrel kapcsolatban 2006. december 20-án hozott határozatot és az N 820/2006. sz. ügyben a német rendszerrel kapcsolatban 2007. február 7-én hozott határozatot azt megelőzően hozták, hogy a Bíróság meghozta volna a fenti 96. pontban hivatkozott British Aggregates kontra Bizottság ítéletet (EU:C:2008:757), amely fontos értelmezési elemeket tartalmaz a környezetvédelmi ágazathoz kapcsolódó adóztatás területén. Ekképpen a két fent hivatkozott bizottsági határozat nem hathat ki a megtámadott határozat érvényességére, mivel ez utóbbi határozat a Bíróság által a vitatott pontok tekintetében elfogadott értelmezési elemeket alkalmazza.
- 127 E körülmények között a Törvényszék tisztán csak a teljesség kedvéért állapítja meg, hogy az említett német és dán rendszerek nem összehasonlíthatók minden releváns szempontból a jelen ügyben szereplő helyzettel.
- 128 Konkrétabban az N 271/2006. sz. ügyben hozott bizottsági határozat tárgyát képező dán rendszer kapcsán rá kell mutatni, hogy az – ahogy azt a Bizottság különösen a megtámadott határozat (109) preambulumbekzdésében hangsúlyozta – egy olyan előny semlegesítésére irányult, amely a dániai nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások esetében abból fakadt, hogy azok kevesebb adót fizettek az energiaforrások után, az adórendszer koherenciájának biztosítása érdekében. Ekképpen, az ipari vállalkozások által előállított hőtübblet adóztatása révén Dánia azt kívánta biztosítani, hogy az utóbbiak ne tudják alacsonyabb áron kínálni a hőenergiát, mint a nagy hatásfokú, kapcsolt energiatermelésű erőművek által kínált ár. Ezenkívül a válaszban az Osztrák Köztársaság nem hozott fel olyan érvet, amely cáfolta a Bizottság álláspontját, amely szerint további különbséget jelentett az, hogy a jelen üggyel ellentétben a dán rendszer kivétel nélkül minden olyan ipari vállalkozásra vonatkozott, amely meghatározott energiátípust, azaz az előállított tübblethő felhasználásához kapcsolódó energiát állított elő és adott el. A Bizottság e tekintetben többek között azt hangsúlyozta, hogy valamennyi vállalkozás választhatott az átalányadó, illetve az értékesítési ár meghatározott százalékát kitevő adó között.
- 129 Az N 820/2006. sz. ügyben hozott bizottsági határozat tárgyát képező német rendszer tekintetében rá kell mutatni, hogy az Osztrák Köztársaság nem reagált a Bizottság azon állítására, amely szerint az adott ügyben szereplő, a kettős felhasználású, és nem tüzelő-, fűtő- vagy üzemanyagként, valamint a nem fém ásványi termékek gyártására használt energiatermékekre vonatkozó „adókedvezmény” egy közvetlenül az energia adóztatásáról szóló irányelv 2. cikkének (4) bekezdésén alapuló adóügyi eltérésre vonatkozott, amely kizárta a fent hivatkozott energiatermékeket ezen irányelv hatálya alól (lásd ebben az értelemben a megtámadott határozat (109) preambulumbekzdését). A Bizottság ezenkívül megalapozottan hangsúlyozta, hogy a viszonyítási alapnak, vagyis a fent hivatkozott irányelv átültetésének az volt a célja, hogy megadóztassa azokat az energiatermékeket, amelyeket tüzelő-, fűtő-

vagy üzemanyagként használnak. A Bizottság arra is joggal hivatkozott, mint a jelen ügghöz képest fennálló különbségre, hogy az említett irányelv (22) preambulumbekzdését követve járt el a szóban forgó, az érintett adórendszer belső logikája és természete által igazolt mentességeket illetően.

- 130 Ennélfogva semmiképpen nem lehet a jelen üggyel összehasonlíthatónak tekinteni sem az N 271/2006. sz., sem az N 820/2006. sz. bizottsági ügyet. Nem lehet tehát azt kifogásolni, hogy a Bizottság ezeket az ügyeket nem ugyanolyan módon kezelte.
- 131 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik, az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének téves alkalmazására, valamint hatáskörtúllépésre alapított jogalapról

- 132 Az Osztrák Köztársaság szerint még ha úgy is tekintjük, hogy a szóban forgó intézkedés állami támogatásnak minősül, még mindig meg kell vizsgálni, hogy nem összeegyeztethető-e az uniós joggal, mint az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésén alapuló diszkrecionális kivétel. Ezzel összefüggésben többek között azt kell értékelni, hogy az említett intézkedés egy vagy több bizottsági iránymutatás vagy közlemény hatálya alá tartozik-e.

– A harmadik jogalap első részéről

- 133 Az Osztrák Köztársaság előadja, hogy amennyiben a szóban forgó intézkedést állami támogatásnak kell tekinteni, az az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésével együttesen értelmezett iránymutatás hatálya alá tartozik.
- 134 Az Osztrák Köztársaság szerint ez következik az iránymutatás (151) és azt követő bekezdéseinek alkalmazásából, mivel a módosított ÖSG 22c. cikke megfelel a környezetvédelem „közvetett” javítása feltételének. Egyrészt ugyanis az előírt, legalább az előző naptári év nettó termelési értéke 0,5%-ának megfelelő ellentételezés közvetlen hozzájárulást biztosít a zöld villamos energia előmozdításához. Másrészt a terhek e rendelkezés értelmében vett korlátozását illetően az csak felülről lehatárolja azokat az egyes vállalkozások esetében aránytalan versenyhátrányokat, amelyet a módosított ÖSG okoz. Ezenkívül e rendelkezés szükséges eleme egy intézkedéscsoportnak, és azt nem lehet külön értékelni.
- 135 Az Osztrák Köztársaság előadja, hogy ebből következően azt kell értékelni, hogy a módosított ÖSG 22c. cikkét analógia útján az iránymutatás 4. pontja, illetve konkrétabban annak (152) és (153) bekezdése alapján kell-e értékelni. A két e szempontból lényeges feltétel, vagyis először az, hogy a jelen ügyben alkalmazható rendelkezések nagymértékben összehasonlíthatók legyenek azokkal, amelyeknek analógiás alkalmazását kéri, másodsor pedig, hogy az uniós joggal összeegyeztethetetlen joghézag álljon fenn, teljesül. A szóban forgó rendelkezések összeegyeztethetőségét illetően az Osztrák Köztársaság többek között előadja, hogy a szóban forgó mechanizmust a költségvetési rendszerekhez hasonlónak kell tekinteni, különösen mivel a Bizottság annak keretében „állami források” felhasználását állapította meg, korábban pedig alternatív megoldásként azt javasolta neki, hogy vessen ki illetéket vagy adót az energiára, a zöld villamos energia finanszírozása érdekében, adott esetben az említett illeték vagy adó nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások részére biztosított kedvezményével, amit az energia adóztatásáról szóló irányelv 17. cikke lehetővé tesz.
- 136 Az Osztrák Köztársaság előadja, hogy a Bizottság túllép mérlegelési jogköre korlátain, amikor egy költségvetésen kívüli finanszírozási rendszerre szigorúbb feltételeket alkalmaz, mint egy ugyanazon célokat követő, és ugyanolyan gazdasági és versenyhatásokat kiváltó, adókon alapuló finanszírozási rendszerre, mivel az intézmény ezáltal beavatkozik a finanszírozási rendszerek megválasztásába, és ellentmond a 2011. január 31-i közleményéből kitűnő céloknak. Az Osztrák Köztársaság szerint függetlenül attól, hogy létezik-e az uniós jog által meghatározott minimális mérték, a módosított ÖSG

22c. cikke által érintett elszámolóár hatása összehasonlítható az energiát terhelő adók rendszerének hatásaival. A két rendszer a fogyasztástól függő elvonást ír elő, és így az általuk a villamosenergia-fogyasztást illetően előírt teher szempontjából azonos hatásokkal jár. Megegyeznek céljaik – az azonos termékekre egész Európában alkalmazott minimális adó előírása –, ahogy versenyhatásaik és gazdasági hatásaik is.

- 137 Előzetesen rá kell mutatni, hogy a megtámadott határozatból kitűnik, hogy miután megállapította, hogy a szóban forgó intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének értelmében állami támogatásnak minősül, mivel a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozásokat szelektív előnyhöz juttatva az állami források veszteségét okozza, és ebből következően az hátrányosan befolyásolhatja az uniós tagállamok közötti kereskedelmet és torzíthatja a versenyt a belső piacon (a (113) preambulumbekkezdés), a Bizottság az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdése alapján elvégezte a szóban forgó intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálatát (a (115) és azt követő preambulumbekkezdések).
- 138 E tekintetben a Bizottság a megtámadott határozat (116) preambulumbekkezdésében megállapította, hogy az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének hatálya alá eső állami támogatási ügyekben jelentős mérlegelési jogkörrel rendelkezik. E tekintetben hivatkozott továbbá az 1990. március 21-i Belgium kontra Bizottság ítéletre (C-142/87, EBHT, EU:C:1990:125, 56. pont), valamint az 1996. július 11-i SFEI és társai ítéletre (C-39/94, EBHT, EU:C:1996:285, 36. pont). A Bizottság előadta, hogy e mérlegelés gyakorlásával összefüggésben iránymutatásokat és közleményeket tett közzé, amelyekben kritériumokat határozott meg, és amely kritériumok szerint a támogatások meghatározott fajtái az EUMSZ hivatkozott rendelkezése alapján a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilváníthatók. Álláspontja szerint az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően kötik őt a támogatásellenőrzés területén általa közzétett iránymutatások és közlemények, amennyiben azok nem térnek el az EUMSZ előírásaitól, és azokat a tagállamok elismerik. E tekintetben hivatkozik az 1993. március 24-i CIFRS és társai kontra Bizottság ítéletre (C-313/90, EBHT, EU:C:1993:111, 36. pont), az 1996. október 15-i IJssel-Vliet ítéletre (C-311/94, EBHT, EU:C:1996:383, 43. pont), valamint a 2002. szeptember 26-i Spanyolország kontra Bizottság ítéletre (C-351/98, EBHT, EU:C:2002:530, 53. pont).
- 139 A jelen ügyben a Bizottság megvizsgálta először azt, hogy a szóban forgó támogatás az iránymutatás és különösen annak 4. pontja hatálya alá tartozik-e, másodszor azt, hogy az említett támogatás a Szerződés 87. és 88. cikke alkalmazásában a támogatások bizonyos fajtáinak a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánításáról szóló, 2008. augusztus 6-i 800/2008/EK bizottsági rendelet (HL L 214., 3. o.; általános csoportmentességi rendelet) hatálya alá tartozik-e, harmadszor pedig azt, hogy e támogatás nem tekinthető-e úgy, mint amely az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdése alapján összeegyeztethető a belső piaccal.
- 140 Először, az iránymutatást illetően a Bizottság mindenekelőtt megállapította, hogy a szóban forgó mechanizmus nem tartozik annak hatálya alá.
- 141 Lényegileg a Bizottság úgy ítélte meg, hogy bár az iránymutatás (151) bekezdéséből az tűnik ki, hogy annak hatálya kiterjed a környezetvédelem szintjének javításához legalább „közvetett” módon hozzájáruló intézkedésekre, az Osztrák Köztársaság által előterjesztett egyik érv sem támasztotta alá, hogy a jelen ügyben ez a helyzet áll fenn.
- 142 Egyrészt ugyanis a Bizottság úgy tekintette, hogy nem megalapozott az Osztrák Köztársaság azon érve, amely szerint a szóban forgó mentesség fontos feltétel ahhoz, hogy magasabb szinten biztosítsák a politikai támogatást az elszámolóár emeléséhez, ami viszont szükséges ahhoz, hogy finanszírozni tudják a megújuló energiaforrásokból való villamosenergia-termelés további kiépítését. Álláspontja szerint az elszámolóár és a megújuló energiaforrásokból való villamosenergia-termelés növelése között nincs „szükségszerű” kapcsolat. E tekintetben többek között hangsúlyozta, hogy az Osztrák Köztársaság szabadon dönthet arról, hogy milyen módon finanszírozza a megújuló energiaforrásokból származó villamosenergia-termelésének növelését, így például adókból származó bevételek révén (lásd a megtámadott határozat (122) és (123) preambulumbekkezdését).

- 143 Másrészt a Bizottság úgy tekintette, hogy nem megalapozott az Osztrák Köztársaság azon érve sem, amely szerint a szóban forgó mentesség a villamosenergia-fogyasztás tekintetében magasabb árakat eredményezett, ezáltal energetikai szempontból hatékonyabb magatartásra ösztönzött. A Bizottság álláspontja szerint a szóban forgó mechanizmus ezzel szemben felső határként funkcionál, így a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások által a villamos energiáért átlagosan fizetett ár minden, a küszöb fölött lévő, pluszban elfogyasztott kWh-val csökken (a megtámadott határozat (124) preambulumbekzdése).
- 144 Másodszor a Bizottság a megtámadott határozat (126) és azt követő preambulumbekzdéseiben úgy ítélte meg, hogy még ha a szóban forgó mentességi intézkedés az iránymutatás alkalmazási körébe esne is, ami jelen esetben nem áll fenn, azt a belső piaccal nem lehetne összeegyeztethetőnek nyilvánítani, mivel nem teljesülnek az említett iránymutatás 4. pontjában megnevezett feltételek.
- 145 Először is a Bizottság hangsúlyozta, hogy az iránymutatás a támogatás értékelésével összefüggésben különbséget tesz a közösségi jog által szabályozott és a közösségi jog által nem szabályozott adók között. Márpedig az elszámolóár formájában kivetett „parafiskális illeték [helyesen: parafiskális járulék]” nem minősül uniós szinten „szabályozott” környezetvédelmi adónak (a megtámadott határozat (127) preambulumbekzdése). Ekképpen a szóban forgó mechanizmust a Bizottság szerint az említett iránymutatás 4. pontjával összefüggésben „a közösségi jog által nem szabályozott” környezetvédelmi adókra vonatkozó hatályos szabályok alapján kell vizsgálni.
- 146 Másodszor, a Bizottság szerint ebben az összefüggésben az érintett tagállam köteles pontos információkat szolgáltatni a mentességet, illetve kedvezményeket élvező különböző ágazatokról vagy a kedvezményezett csoportokról, minden érintett ágazaton belül a fő kedvezményezettek helyzetéről, valamint arról, hogy miként járul hozzá az adóztatás a környezetvédelemhez (a megtámadott határozat (129) preambulumbekzdése). Álláspontja szerint ezeknek az információknak lehetővé kell tenniük számára annak értékelését, hogy a szóban forgó adókedvezmények vagy mentességek az iránymutatásban szereplő meghatározások értelmében szükségesek és arányosak-e. Márpedig a Bizottság a megtámadott határozat (130) preambulumbekzdésében kijelentette, hogy az Osztrák Köztársaság a fent hivatkozott információkat – a Bizottság többszöri felszólítása ellenére – nem küldte meg a Bizottságnak. A Bizottság hivatkozott többek között 2010. június 21-i és július 19-i levelére. Ennélfogva nem volt lehetősége annak vizsgálatára, hogy a támogatás szükséges és arányos-e, és milyen módon járul hozzá a környezetvédelemhez.
- 147 Harmadszor a Bizottság szerint, mivel a szóban forgó mechanizmus még csak közvetetten sem járul hozzá a környezetvédelemhez, ezért megvizsgálta, hogy mindazonáltal jóváhagyható-e az iránymutatás 4. pontjának analógiájára (a megtámadott határozat (131)–(142) preambulumbekzdése).
- 148 E tekintetben a Bizottság emlékeztetett arra, hogy az iránymutatás 4. pontja a környezetvédelmi adók csökkentésének kétfajta vizsgálatát írja elő. Egyrészt a „közösségi jog által szabályozott” adók csökkentését illetően, az energia adóztatásáról szóló irányelvvel összefüggésben a Bizottság kijelentette, hogy e csökkentések további vizsgálat nélkül a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilváníthatók, amennyiben az említett irányelvben közösségi szinten meghatározott minimum adóösszegek betartásra kerülnek. Másrészt a „közösségi jog által nem szabályozott” környezetvédelmi adók csökkentéseinek vizsgálata, valamint a „közösségi jog által szabályozott” energiaadóknak az ezen irányelvben meghatározott minimum mérték alatti adóztatáshoz vezető csökkentéseinek vizsgálata kapcsán kiemelte, hogy az említett pontban konkrétabb szabályokat rögzítettek (a megtámadott határozat (132) preambulumbekzdése).
- 149 A Bizottság az Osztrák Köztársaság azon érvére válaszolva, amely szerint azon az alapon jóváhagyhatná a szóban forgó mechanizmust, hogy a kedvezményezett vállalatok az osztrák energiaadó legalább minimális összegét megfizetik, ehhez hozzátette, hogy nem volt még olyan precedens értékű ügy, amelyben az iránymutatás 4. pontjában található, a közösségi jog által szabályozott energiaadók vizsgálatára vonatkozó szabályokat a parafiskális járulékokkal analóg módon alkalmazták volna.

- 150 Ezt követően, miután hivatkozott a Bíróságnak a jogszabályok analógia útján történő alkalmazására vonatkozó ítélkezési gyakorlatára, a Bizottság előadta egyrészt, hogy a szóban forgó rendszerek nem összehasonlíthatók (a megtámadott határozat (135) és (136) preambulumbekkezdése), másrészt pedig, hogy nem áll fenn semmilyen, az uniós joggal összeegyeztethetetlen joghézag (a megtámadott határozat (137)–(141) preambulumbekkezdése).
- 151 Az első elemet illetően a Bizottság lényegileg azt állította, hogy a szóban forgó intézkedés eltér a környezetvédelmi adók esetében előírt rendszertől, mivel – bár az uniós jog egyetlen rendelkezése sem ír elő sajátos szabályokat a parafiskális járulékokat illetően – az említett szabályozás tartalmaz ilyeneket a környezetvédelmi adók beszedése kapcsán, különösen az irányelvben az energiaadók vonatkozásában meghatározott minimális adóösszegek, valamint az iránymutatás 4. pontja és a 800/2008 rendelet 25. cikke szerinti mentességek vonatkozásában.
- 152 A második elem tekintetében a Bizottság lényegileg azt állította, hogy nem áll fenn semmilyen, az uniós joggal összeegyeztethetetlen hézag, mivel minden, az iránymutatás hatálya alá nem tartozó intézkedés vizsgálható az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdése alapján. Ezenkívül álláspontja szerint a parafiskális járulékok alóli mentességre vonatkozó szabályok hiányát nem lehet orvosolni azzal, hogy analógia útján alkalmazzák az uniós jogban létező, energiaadó-csökkentésekre vonatkozó szabályokat. Az a megközelítés, amely alapján úgy tekintik, hogy a közösségi jog által szabályozott adókra előírt minimális adóösszeg alkalmazható a parafiskális járulékokra is, az említett referenciatételnek az előírt körön kívüli alkalmazását eredményezné. A minimumösszegeket egyértelműen nem abból a célból rögzítették, hogy ezzel meghatározzák azt az összes terhet, amelyet a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozásoknak kell viselniük olyan környezetvédelmi szabályozó intézkedések alapján, mint amelyek különösen a felvásárlási árra vonatkozó finanszírozási mechanizmusokból erednek (a megtámadott határozat (138) és (139) preambulumbekkezdése).
- 153 Ennélfogva a Bizottság szerint nem lehetett analógiákat alkalmazni a szóban forgó mechanizmus és a közösségi jog által szabályozott környezetvédelmi adók csökkentésének vizsgálatára vonatkozó szabályok között.
- 154 Mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy a Bizottság a viszonzásban előadta, hogy az Osztrák Köztársaság a keresetlevélben kizárólag az iránymutatás által előírt mentességek analógia útján való alkalmazásának elmaradását kifogásolta. E tekintetben meg kell állapítani, hogy míg az Osztrák Köztársaság arra vonatkozó általános állítását, hogy a szóban forgó intézkedés az iránymutatás hatálya alá tartozik, és „ennélfogva összeegyeztethető a közös piaccal”, úgy lehet értelmezni, mint az említett iránymutatás közvetlen alkalmazására irányuló kérelmet, az Osztrák Köztársaság konkrét, az említett iránymutatás (152) és (153) bekezdésének alkalmazására vonatkozó kérelmeit úgy fogalmazták meg, hogy azok valójában kizárólag az ezen iránymutatás által előírt mentességek analógia útján való alkalmazására vonatkoznak. Ugyanakkor a jelen ügy körülményei között, anélkül hogy döntenie kellene az Osztrák Köztársaság érvelésének annyiban való elfogadhatóságáról, amennyiben az az iránymutatásnak a válaszban bemutatott közvetlen alkalmazására vonatkozik, ezt az érvelést el kell utasítani, az alábbi, mind a közvetlen, mind pedig az analógia útján való alkalmazás vonatkozásában releváns indokok alapján.
- 155 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy míg az azon kérdésekre vonatkozó mérlegelése során, hogy a szóban forgó intézkedés betudható-e az államnak, hogy sor került-e állami források felhasználására, illetve hogy az említett intézkedés által biztosított előny szelektív volt-e, a Bizottság megalapozottan vette figyelembe mindenekelőtt a módosított ÖSG egészét, ezt követően pedig a rendes viszonyítási alaphoz képest fennálló mentességgént e törvény 22c. cikkét (lásd az első és a második jogalapot, valamint különösen a fenti 97. és azt követő pontokat), ezzel szemben az iránymutatás alkalmazhatóságára vonatkozó értékelése keretében a Bizottság kizárólag az említett rendelkezés által előírt mentességet vizsgálta meg. Márpedig meg kell állapítani, hogy az iránymutatás alkalmazhatóságát a módosított ÖSG által a zöldvillamosenergia-előállítás támogatása érdekében előírt struktúra egészéhez viszonyítva kell értékelni (lásd e tekintetben a fenti 156–165. pontot), és csak ezt

követően, igenlő válasz esetén kell megvizsgálni azt, hogy a szóban forgó, e rendelkezés által alkotott mentesség megfelel-e az annak érdekében előírt feltételeknek, hogy azt összeegyeztethetőnek tekintsék a belső piaccal. Ugyanakkor, figyelemmel a lenti 166. és azt követő pontokban szereplő okfejtésekre, meg kell állapítani, hogy a Bizottság fent hivatkozott, az iránymutatás hatályát érintő tévedése nem hat ki a megtámadott határozat jogszerűségére.

- 156 Először is rá kell mutatni, hogy az iránymutatás hatályát annak (58) és (59) bekezdése a következők szerint határozza meg:

„Ezt az iránymutatást a környezetvédelemhez nyújtott állami támogatásokra kell alkalmazni. Az iránymutatást az állami támogatásra vonatkozó egyéb közösségi politikákkal, az Európai Közösséget létrehozó szerződés és az Európai Unióról szóló szerződés egyéb rendelkezéseivel és az e szerződések alapján elfogadott jogszabályokkal összehangoltan kell alkalmazni.

Ezt az iránymutatást kell alkalmazni az EK-Szerződésben szabályozott ágazatokban nyújtott környezetvédelmi támogatásra [az iránymutatás nem tárgyalja az állami támogatás fogalmát, amely az EK-Szerződés 87. cikkének (1) bekezdéséből, valamint az Európai Közösségek Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatából származik]. Az iránymutatás azon ágazatokra is vonatkozik, amelyekről külön közösségi, állami támogatásra vonatkozó szabályok rendelkeznek (acélfeldolgozás, hajógyártás, gépjárműipar, szintetikus szálak, szállítás, szén, mezőgazdaság és halászat), kivéve ha e külön szabályok másképp rendelkeznek.”

- 157 Másodszor az iránymutatásnak a megtámadott határozat (121) preambulumbekkezdésében hivatkozott (70) bekezdésének 1) alpontja szerint a „környezetvédelem” kifejezés jelentése: „minden olyan intézkedés, amely fizikai környezetünknek vagy természeti erőforrásainknak a kedvezményezett saját tevékenységei által történő károsodását hivatott felszámolni vagy megakadályozni, az ilyen károsodás kockázatának csökkentése, illetve a természeti erőforrások hatékonyabb felhasználásának eredményezése céljából, beleértve az energiatakarékossági intézkedéseket és a megújuló energiaforrások használatát is”.
- 158 Harmadszor az iránymutatás (70) bekezdésének 2) alpontja szerint az „energiatakarékossági intézkedés” kifejezés jelentése: „minden olyan intézkedés, amelynek révén a vállalkozások csökkenteni tudják különösen a termelési folyamatban felhasznált energia mennyiségét”.
- 159 Negyedszer az iránymutatás „A környezeti adó csökkentése vagy az ilyen adó alóli mentesség formájában nyújtott támogatás” című 4. pontjában szereplő (151) preambulumbekkezdés a következőket mondja ki:

„A vállalkozásokat terhelő környezeti adók összegének csökkentése, vagy az ilyen adók alóli mentesség formájában nyújtott támogatást az EK-Szerződés 87. cikke (3) bekezdésének c) pontja szerinti, a közös piaccal összeegyeztethető támogatásnak kell tekinteni, feltéve hogy az legalább közvetett módon hozzájárul a környezetvédelem szintjének javításához, és az adócsökkentések és adómentességek nem hátráltatják a kitűzött általános célok elérését.”

- 160 Figyelemmel a fenti 155–158. pontra, úgy kell tekinteni, hogy a szóban forgó intézkedés az iránymutatás hatálya alá tartozik, mivel ez utóbbi többek között olyan állami támogatási intézkedésekre vonatkozik, mint a módosított ÖSG, amely összességében egyértelműen az említett iránymutatásban szereplő meghatározás értelmében vett környezetvédelmi cél elérésére irányul. Az Osztrák Köztársaság ugyanis a módosított ÖSG révén a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a teljes bruttó energiafogyasztásban képviselt részarányára vonatkozó kötelező nemzeti célkitűzését kívánta elérni, a megújuló energiaforrásokról szóló irányelv előírásainak megfelelően (lásd különösen a fenti 32. pontot). A megtámadott határozatnak a felszólítással együtt értelmezett (4) és (71) preambulumbekkezdésének olvasatából ugyanis kitűnik, hogy a Bizottság a módosított ÖSG-t

összességében véve a környezetvédelmet elősegítő támogatási intézkedésnek tekintette, ezenkívül pedig jóváhagyta ezen intézkedés azon részét, amely finanszírozást írt elő a zöldvillamosenergia-előállítók számára, mivel ezek összeegyeztethetők voltak ezen iránymutatással (lásd a fenti 6. pontot).

- 161 Ebben az összefüggésben kell elemezni a módosított ÖSG 22c. cikke által előírt mentességet, amely – noha elsődleges célja az, hogy felső határt állapítson meg a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások hozzájárulása tekintetében, ezáltal gazdasági és ipari szempontból elviselhetővé téve a zöld villamos energia támogatási rendszerével járó terheket, és megvédve a bevezetett rendszer által különösen súlyosan érintett vállalkozásokat (lásd a fenti 109. pontot, valamint a megtámadott határozat (124) preambulumbekzdését) – bár közvetett módon és kizárólag csak egy bizonyos mértékben, de hozzájárulhat a környezetvédelem szintjének emeléséhez, anélkül hogy sértené a módosított ÖSG által követett általános célt.
- 162 Az utóbbi megállapítás kitűnik egyrészt abból, hogy a szóban forgó mechanizmus „ellentételezést” írt elő, amelyet, noha a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások által fizetendő hozzájárulás felső hataraként működött, egyértelműen arra szántak, hogy elősegítse a zöld villamos energia előállításának előmozdítását azáltal, hogy hozzájárul annak finanszírozásához. Ahogy ugyanis az a módosított ÖSG 22c. cikkéből kitűnik, az azt írja elő, hogy az említett „ellentételezést” – amelynek megfizetését az osztrák energiaszabályozó hatóság írja elő a mentességben részesülő nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások számára – közvetlenül a zöldvillamosenergia-elszámolóközpont részére fizetik meg. Ennélfogva a környezetvédelem szintjének javítása érdekében a megújuló villamos energia előállításának támogatását célzó általános rendszerrel összefüggésben valóban releváns körülményről van szó. Ezenkívül e megállapítást csak megerősítik a Bizottság részéről a Törvényszék által a pervezető intézkedések keretében feltett kérdésekre adott válaszok, mivel a Bizottság egyrészt kijelentette, hogy „az előírt ellentételezés [...] következményeként az ÖMAG az elszámolóárból eredő, változatlan bevételek felett egyéb, az ellentételezésekből származó bevételekben is részesült, amelyeket nem kapna meg a módosított ÖSG 22c. cikkének hatálybalépése nélkül”, másrészt pedig, hogy „a módosított ÖSG [22b. cikkének] megfelelően e kiegészítő forrásnak lehetővé kell tennie az elszámolóár csökkentését, vagy kisebb mértékű növelését a következő évek során, ellentétben azzal a helyzettel, amely az ellentételezésből származó bevételek hiányában állt volna elő”.
- 163 Egyébként ellentétben azzal, amit a Bizottság a megtámadott határozat (123) preambulumbekzdésében szereplő magyarázataival sugall – amelyek szerint a szóban forgó mechanizmus nem volt „szükséges” ahhoz, hogy a megújuló energiaforrásokból származó villamosenergia-termelést növeljék, mivel álláspontja szerint az Osztrák Köztársaság szabadon dönthetett arról, hogy hogyan finanszírozza ezt a növelést –, rá kell mutatni, hogy az iránymutatásnak megfelelően semmiképpen nem azt kellett bizonyítani, hogy egy konkrét intézkedés „szükséges” a követett cél eléréséhez, sőt, annak egyetlen lehetséges módja, hanem csak azt, hogy a fenti 156–159. pontban hivatkozott általános feltételek, illetve az alábbi 165. és azt követő pontokban szereplő okfejtések tárgyát képező konkrét feltételek valóban teljesülnek. Ugyanezen megállapítás vonatkozik analógia útján arra a kérdésre, hogy a szóban forgó mentesség olyan „fontos feltételt” jelentett-e, amely lehetővé teszi a politikai támogatást az elszámolóár emeléséhez Ausztriában, valamint arra a kérdésre is, hogy fennáll-e „szükségszerű kapcsolat” az elszámolóár és a megújuló energiaforrásokból való villamosenergia-termelés növelése között (lásd ebben az értelemben a megtámadott határozat (122) és (123) preambulumbekzdését).
- 164 Másodszor, a Bizottsághoz hasonlóan nem lehet úgy tekinteni, hogy magának a módosított ÖSG 22c. cikkének, illetve a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások hozzájárulásai abból következő felső határának létezése szükségképpen azzal jár, hogy átfogó jelleggel megsértik a módosított ÖSG által követett általános célt. A Bizottságnak a megtámadott határozat (124) preambulumbekzdésében szereplő azon megállapítása, amely szerint a szóban forgó mechanizmus ahelyett, hogy az energiahatékonyság támogatására ösztönözne, inkább az energiahatékonyság romlását okozza, mivel a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások által a villamos energiáért átlagosan fizetett ár minden a

küszöb fölött lévő, pluszban elfogyasztott kWh-val csökken, önmagában nem cáfolja azokat a megfontolásokat, amely szerint a szóban forgó intézkedés legalábbis bizonyos közvetett pozitív hatást gyakorol a környezetvédelemre, az „ellentételezés” célja miatt.

- 165 E körülmények között az iránymutatás alkalmazhatósága nem zárható ki közvetlenül azon megállapítás alapján, hogy a szóban forgó intézkedés nem tartozik az alkalmazási körébe, és nem felel meg a (70) bekezdéssel összefüggésben értelmezett (58) és (59) bekezdésében szereplő előírásoknak, vagy pusztán a (151) bekezdése közvetlen alkalmazása alapján.
- 166 Ebből következően meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság megalapozottan állapította-e meg a megtámadott határozat (126) és azt követő, arra az esetre vonatkozó preambulumbekendéseiben, ha úgy kell tekinteni, hogy a szóban forgó intézkedés valójában az iránymutatás hatálya alá tartozik, hogy a szóban forgó, a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt mentesség nem tartozik az említett iránymutatás 4. pontjának hatálya alá, és ebből következően ezen az alapon semmiképpen nem egyeztethető össze a belső piaccal.
- 167 E tekintetben mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy a Bizottság megalapozottan állította, hogy az iránymutatás (152) és azt követő bekezdéseiből az tűnik ki, hogy az iránymutatás két eltérő helyzetet rögzít, többek között a szóban forgó adók harmonizációjának fennállásától, illetve az adóztatás minimális közösségi mértékének tiszteletben tartásától függően (lásd a fenti 148. pontot).
- 168 E tekintetben, még ha úgy is tekintjük, hogy a módosított ÖSG által előírt rendszer összességében adószabályozásnak tekinthető, e törvény 22c. cikke pedig olyan rendelkezésnek, amely a szabályozás keretében kedvezményt vagy mentességet ír elő, ahogyan azt az Osztrák Köztársaság többek között a Bizottság által a megtámadott határozat előnyre vonatkozó részében, illetve a szóban forgó intézkedésben az állami finanszírozás jelenlétére vonatkozó részében végzett értékelésekre hivatkozva állítja (lásd különösen a megtámadott határozat (55), (58) preambulumbekendését, valamint (64) preambulumbekendésének a) pontját, az említett határozat (68), (69) és (82) preambulumbekendésével összefüggésben értelmezve), akkor sem lehet semmiféleképpen szó a jelen ügyben arról, hogy a szóban forgó intézkedést uniós szinten „harmonizált” adónak lehessen tekinteni.
- 169 Először ugyanis meg kell állapítani, hogy az energia adóztatásáról szóló irányelvből kitűnő egyetlen elem sem teszi lehetővé a Törvényszék részére annak megállapítását, hogy az uniós jogalkotónak az irányelv elfogadásával az volt a közvetlen vagy közvetett szándéka, hogy a jelen ügyben szereplőhöz hasonló szerkezetű, tehát meghatározott célokhoz hozzárendelt, vagy másként fogalmazva, sajátos, előre meghatározott és közvetlen céllal rendelkező, költségvetésen kívüli rendszereket szabályozzon, akár azok megerősítésére, akár azok körülhatárolására, akár azok korlátozására törekedve. Úgy kell tehát tekinteni, hogy a Bizottság nem követett el hibát, amikor kijelentette, hogy bár a módosított ÖSG célja az, hogy a megújuló energiaforrások előmozdítása által eredményezett többletköltségeket a költségvetésen kívül áthárítsa a villamos energia végső fogyasztóira, ezzel szemben az energia adóztatásáról szóló irányelv célja a kijelölt termékek, köztük a villamos energia általános adóztatásának harmonizációja, az általános költségvetés javára, konkrét hozzárendelés nélkül (lásd továbbá analógia útján: 2014. február 27-i *Transportes Jordi Besora* ítélet, C-82/12, EU:C:2014:108, különösen 23. és 27–32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ahogy az már megállapítást nyert, a módosított ÖSG-ből kitűnik, hogy az arra irányult, hogy biztosítsa a megújuló forrásokból előállított villamos energia finanszírozását oly módon, hogy a szóban forgó para-fiskális járulékból származó bevételt – vagyis a zöld villamos energia többletköltségeit, amelyek az ilyen, para-fiskális járulékkal terhelt villamos energia fogyasztásának mennyiségétől függték – kötelezően sajátos módon kellett felhasználni annak érdekében, hogy támogassák az említett energiaforrások fejlesztését, így közvetlen kapcsolat állt fenn a bevételek felhasználása és a szóban forgó költségvetésen kívüli struktúra célja között.

- 170 Különösen ki kell továbbá emelni egyrészt azt, hogy az energia adóztatásáról szóló irányelv „adóügyi” intézkedésekre hivatkozik, ami költségvetési kapcsolódásokra utal, nem pedig sajátos céllal rendelkező, a fenti 169. pontban hivatkozott *ad hoc* rendszerekre. Másrészt az említett irányelv, ahogy arra megalapozottan hivatkozik a Bizottság (lásd a fenti 151. pontot), többek között az energia területén alkalmazható minimális adóösszegeket határozza meg, valamint az ebben az összefüggésben elfogadható mentességeket. Ellentétben a módosított ÖSG által előírt szabályozással, ez az irányelv nem felső határokat határozott meg a megújuló energia támogatása érdekében bevezetett pótlólagos hozzájárulások tekintetében, hanem inkább kedvezményes adómértékeket vezetett be, amelyeket azonban főszabály szerint a ténylegesen szállított villamos energia mennyiségének arányában lehet alkalmazni, többek között oly módon, hogy a lehető leginkább biztosítsák az egyenlő bánásmódot. Ezenkívül, ahogy azt a Bizottság előadja a megtámadott határozat (139) preambulumbekkezdésében, ha úgy kellene tekinteni, hogy analógia útján alkalmazni kell a fent hivatkozott irányelv harmonizált adókra vonatkozó rendelkezéseit a „finanszírozási többletköltségek” formájában megjelenő, a megújuló energia támogatását célzó szabályokra, akkor lehetőség lenne arra, hogy az irányelvben előírt harmonizált minimális adóztatási szinteket kizárólag az említett „többletköltségek” összegének befizetése révén tiszteletben tartsák, még akkor is, ha azok egyes vállalkozások esetében felülről korlátozottak lennének, az ezzel járó esetleges versenytorzítások ellenére is. Márpedig a szóban forgó irányelvből nem tűnik ki az, hogy ez az uniós jogalkotó által tekintetbe vett, sőt, akár kívánatos eshetőség lett volna.
- 171 Ehhez egyébként hozzá kell tenni, ahogy azt az Osztrák Köztársaság a tárgyaláson a Törvényszék kérdésére megerősítette, hogy az energia adóztatásáról szóló irányelvet az osztrák jogba az Energieabgabenvergütungsgesetz (az energiaadók visszatérítéséről szóló törvény), vagyis a módosított ÖSG-től eltérő jogalkotási aktus ültette át. Márpedig e körülmény további arra utaló valószínűsítő körülmény, hogy az energia adóztatását uniós szinten harmonizáló jogszabályt már a módosított ÖSG elfogadását megelőzően átültették az osztrák jogba, így az utóbbit úgy kell tekinteni, mint amely európai szinten elő nem írt kiegészítő szabályok halmazát tartalmazza. Ez tűnik ki ezenkívül közvetve az Osztrák Köztársaság által a Törvényszék előtt tett állításokból is, amely szerint Ausztriában a fent hivatkozott irányelv által előírt „minimális adómértéket kétszer” kell megfizetni, egyrészt a rendes villamosenergia-fogyasztás után, másrészt pedig kiegészítő jelleggel a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások zöld villamos energia finanszírozásához való hozzájárulásának felső határa keretében. A Bizottság a tárgyalás során ugyanebben az értelemben megalapozottan adta elő, hogy a jelen ügyben az Osztrák Köztársaság által saját döntése alapján, nem pedig az energia minimális adóztatására vonatkozó, és e tekintetben mentességeket előíró európai jogból következő valamely kötelezettség teljesítése érdekében beszédett adóról van szó.
- 172 E körülmények között el kell utasítani az Osztrák Köztársaság azon állításait is, amelyek szerint a módosított ÖSG által előírt rendszer megfelel az energia adóztatásáról szóló irányelvnek, mivel az említett irányelv értelmében vett energiaadóhoz hasonlóan az elvonás összege a fogyasztástól függ. A módosított ÖSG 22c. cikkében előírt mentességben részesülő vállalkozások esetében ugyanis éppen nem ez a helyzet, mivel ezek az előírt felső határ felett bármilyen többletköltség nélkül vásárolhatnak villamos energiát (lásd ebben az értelemben a megtámadott határozat (124) preambulumbekkezdését). Ennek fényében azt sem lehet megállapítani, hogy a bejelentett szabályozás versenyhatásai és gazdasági hatásai összehasonlíthatók az ezen irányelvet végrehajtó rendszerből következő versenyhatásokkal és gazdasági hatásokkal. Ellenkezőleg, a szóban forgó mentesség kihasználására képes nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások, illetve az ebbe a kategóriában nem tartozó többi vállalkozás által kWh-ként fizetett ár közötti különbség az előbbieket által fogyasztott teljes kWh mennyiség függvényében növekszik.
- 173 Másodszor az energia adóztatásáról szóló irányelv tekintetében a Bizottság azt is megalapozottan állapította meg többek között a megtámadott határozat (127) preambulumbekkezdésében, valamint a Törvényszék elé terjesztett beadványaiban, hogy az említett irányelv csak a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a teljes bruttó energiafogyasztásban képviselt részarányára vonatkozó kötelező nemzeti célkitűzéseket ír elő az Unió tagállamai számára, ugyanakkor teljes

mértékben a tagállamokra bízva annak eldöntését, hogy ezeket a célokat hogyan érik el. Ennélfogva az Osztrák Köztársaság erre az irányelvre támaszkodva sem tekintheti úgy, hogy a szóban forgó intézkedés, többek között a módosított ÖSG 22. cikke a megújuló energia területén az adóztatás európai szintű harmonizációját tükrözi.

- 174 Harmadszor a fenti 168. és azt követő pontokban szereplő megfontolásokat nem kérdőjelezhetik meg az Osztrák Köztársaság részéről az egyes, a Bizottságtól több találkozó során, illetve a 2010. július 9-én tartandó találkozót előkészítő 2010. június 21-i levelében kapott tanácsokra való hivatkozások sem, amely tanácsok többek között arra vonatkoztak, hogy a módosított ÖSG-hez képest alternatív megoldásként fennáll az energia adóztatásáról szóló irányelv 17. cikke alapján elfogadható lehetőség a zöld villamos energia finanszírozása céljából díj vagy adó kivetésére az energia tekintetében, adott esetben az említett adó vagy díj csökkentésével a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások tekintetében.
- 175 E tekintetben ugyanis elegendő azt megállapítani, hogy a Bizottság ilyen jellegű javaslat révén nem nyilatkozott igenlően a szóban forgó intézkedés és az energia adóztatásáról szóló irányelvben szabályozott adórendszerek hasonló jellegét illetően. Ellenkezőleg, a Bizottság az Osztrák Köztársaság által hivatkozott 2010. június 21-i levelében kifejezetten azt jelentette ki, hogy úgy véli, hogy a módosított ÖSG által előírt vásárlási kötelezettség nem minősül a fent hivatkozott irányelv értelmében vett energiaadónak. Ezt követően arra is felhívta az Osztrák Köztársaságot, hogy nyilatkozzon egy „alternatív” adórendszer megvalósíthatóságáról, ahogy azt a Bizottság javasolta, és kérte az Osztrák Köztársaságot, hogy ismertesse ennek esetleges körvonalait. Ekképpen az említett levél nem értelmezhető úgy, mint amely megállapítja analógia fennállását a bejelentett osztrák rendszer és a szóban forgó irányelv által előírt „harmonizált” adórendszerek között, és a Bizottság azon véleménye végső kifejeződéseként sem, amely szerint egy alternatív osztrák adórendszer szükségképpen összeegyeztethető lenne ugyanezen irányelvvel. Egyébként, ahogy az kitűnik többek között a Bizottsághoz intézett 2010. szeptember 13-i levele 1.7 pontjából, az Osztrák Köztársaság nem tartotta szükségesnek a támogatás szerkezetének módosítását, mivel úgy vélte, hogy bejelentett formájában az megfelel a mentesség és a belső piaccal összeegyeztethetőség feltételeinek.
- 176 Negyedszer nem lehet elfogadni azt sem, hogy az Osztrák Köztársaság a Bizottság 2011. január 31-i közleményére hivatkozik, amelyből szerinte az tűnik ki, hogy az uniós tagállamok fokozódó költségvetési nehézségei miatt a megújuló energia finanszírozását elsősorban költségvetésen kívüli eszközökkel kell biztosítani.
- 177 Hangsúlyozni kell ugyanis, hogy a Bizottság a 2011. január 31-i közleményében nem hivatkozik a „költségvetésen kívüli” struktúrák egy adott, általa előnyben részesített modelljére, és e közlemény *a fortiori* nem tartalmazza a megújuló villamos energia finanszírozási modelljének olyan példáját, amely a módosított ÖSG 22c. cikke által előírthoz hasonló mentességet tartalmaz. Az említett közlemény a normahierarchiában elfoglalt helyzete és tartalma folytán semmiféleképpen nem értelmezhető úgy, mint amely a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia finanszírozása „költségvetésen kívüli” támogatási rendszereinek uniós jogi „harmonizációjára” vonatkozik, és semmiképpen nem tekinthető e tekintetben többek között az energia adóztatásáról szóló irányelv vonatkozásában egy „joghézagot” betöltő aktusnak. Ennélfogva e közlemény nem döntő a szóban forgó intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségének értékelése során. Ezenfelül emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ügyben a Bizottság nem tekintette úgy, hogy a termelőknek nyújtott támogatás módosított ÖSG által előírt „költségvetésen kívüli” szerkezete önmagában összeegyeztethetetlen az említett piaccal. A Bizottság csak arra vonatkozó határozatot hozott, hogy az e törvény 22c. cikkében szereplő mentességi rendszer összeegyeztethetetlen az említett piaccal.
- 178 Figyelemmel a fentiek összességére, kizárólag az a kérdés merül fel, hogy a szóban forgó struktúra tekinthető-e úgy, mint amely analóg egy, az iránymutatás (154) és azt követő bekezdéseinek tárgyához tartozó „nem harmonizált” adóztatás köréhez tartozó struktúrával. E bekezdések közül az első többek között a közösségi jogszabályok hatálya alá nem tartozó, vagy a közösségi adóztatás szintjénél

alacsonyabb adók csökkentésére vagy az azok alóli mentességre vonatkozik. Egyébként az Osztrák Köztársaság ugyanebben az értelemben hivatkozott arra a tárgyalás során, hogy nem vitatott, hogy a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt mentesség nem harmonizált adó, hanem a fent hivatkozott törvény parafiskális járulékrendszert alakított ki.

179 E tekintetben, ahogy az az iránymutatás (154)–(159) bekezdéséből kitűnik, a Bizottság az uniós tagállamok által szolgáltatott információkra támaszkodva értékeli az olyan adórendszereket, amelyek a fent hivatkozott adócsökkentés vagy mentesség formájában nyújtott állami támogatási elemeket tartalmaznak, annak érdekében, hogy elemezze különösen a támogatás „szükségességét” és „arányosságát”, valamint az érintett gazdasági ágazatok szintjén gyakorolt hatásait.

180 Márpedig a jelen ügyben rá kell mutatni, hogy az Osztrák Köztársaság, annak ellenére, hogy a pervezető intézkedések keretében ilyen értelmű kérdést is feltettek neki, a Törvényszék előtt nem terjesztett elő olyan pontos hivatkozásokat vagy más kellően pontos konkrét elemeket, amelyek lehetővé tennék a Bizottságnak a megtámadott határozat (129), (130) és (167) preambulumbekkezdésében szereplő azon következtetésének megcáfolását, amely szerint, mivel az Osztrák Köztársaság a Bizottság által a közigazgatási eljárás során megfogalmazott ilyen irányú felszólítások ellenére nem szolgáltatott információkat, az utóbbinak nem volt lehetősége arra, hogy megvizsgálja, hogy a szóban forgó mentesség „szükségszerű” és „arányos”-e, és milyen módon járul hozzá a környezetvédelemhez. Ezenkívül a tárgyalás során, miután hivatkozott az említett határozat (129) preambulumbekkezdésére, a Bizottság hangsúlyozta, hogy azon döntő elemek köre, amelyekről nem volt tudomása, kiterjedt többek között a támogatás egyes címzetti kategóriái előállítási költségeinek összegére, az azzal kapcsolatos információkra, hogy a többletköltségeket nem hárították át a fogyasztókra, és ebből következően az értékesítések esetleges csökkenésére gyakorolt hatásokra. Ezt követően a Bizottság megalapozottan emlékeztetett arra, hogy az érintett tagállamra hárul a bizonyítási teher annak alátámasztása érdekében, hogy a szóban forgó támogatást mentesíteni kell. Nem a Bizottság feladata ugyanis az, hogy ilyen körülmények között összegyűjtse azokat a további körülményeket, amelyek bizonyítják a szóban forgó támogatás szükségességét és arányosságát. Annak megállapításához, hogy a Bizottság elkövetett-e a tények vizsgálatakor olyan nyilvánvaló mérlegelési hibát, amely indokoltá tenné a megtámadott határozat megsemmisítését, az Osztrák Köztársaság által felhozott bizonyítékoknak elégségeseknek kell lenniük ahhoz, hogy a szóban forgó határozatban elfogadott tények értékelését hihetőségétől megfosszák (lásd: 2009. október 6-i FAB kontra Bizottság ítélet, T-8/06, EU:T:2009:386, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig, ahogy az a fenti okfejtésekből kitűnik, az Osztrák Köztársaság nem bizonyította, hogy a Bizottság elmulasztotta releváns körülmények figyelembevételét azon következtetésének alátámasztása érdekében, amely szerint nem állapíthatja meg, hogy a szóban forgó támogatás az iránymutatás (158) és (159) bekezdése értelmében szükséges és arányos jellegű.

181 Egyébként az Osztrák Köztársaság azon, a tárgyalás során előadott állítása, amely szerint a Bizottság a közigazgatási eljárás során igen szigorú hozzáállást követett, amennyiben folyamatosan olyan további információkat igényelt tőle, amelyeket nem volt képes szolgáltatni, és amelyeket egyébként nem is lehet követelni egy uniós tagállamtól, noha az uniós jog által előírt egyik kivétel alkalmazási feltételei teljesültek, lényegében úgy értelmezhető, mint amely a Bizottság részéről a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére vonatkozik (lásd az állami támogatásokat illetően: 1973. december 11-i Lorenz-ítélet, 120/73, EBHT, EU:C:1973:152, 4. és 5. pont; 1987. november 24-i RSV kontra Bizottság ítélet, 223/85, EBHT, EU:C:1987:502, 12–17. pont). Ugyanakkor, mivel az említett állítást először a tárgyaláson hozták fel – anélkül, hogy az egy korábban a keresetlevélben közvetlenül vagy közvetetten felhozott jogalap olyan kiegészítésének lenne tekinthető, amely azzal szoros kapcsolatban áll, vagy hogy arra hivatkoztak volna, hogy ez az állítás új ténybeli vagy jogi körülményeken alapul –, azt el kell utasítani mint elfogadhatatlant (lásd ebben az értelemben: Djebel – SGPS kontra Bizottság ítélet, fenti 124. pont, EU:T:2012:11, 142. és 143. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 182 Egyébként az Osztrák Köztársaság részéről azt, hogy a tárgyaláson hivatkozott a Bundesarbeitskammer által benyújtott dokumentumokra, amelyek bemutatják, hogy a különböző intézkedések miként érintik a különböző ágazatokban működő vállalkozásokat, nem tekinthető elegendőnek ahhoz, hogy eleget tegyen az iránymutatás (158) és (159) bekezdésben rögzített követelményeknek. Egyrészt azonkívül, hogy az Osztrák Köztársaság nem nyújtotta be az említett dokumentumokat a Törvényszéknek, az előadott ténybeli érvek pontosítása érdekében emlékeztetni kell arra, hogy a Bundesarbeitskammer panaszos volt a Bizottság előtti eljárásban (lásd a fenti 5. pontot), valamint hogy állításai nem annak elérését célozták, hogy megállapítást nyerjen, hogy a szóban forgó intézkedés olyan támogatásnak minősül, amelyet a Bizottság mentesíthet, mivel megfelel az iránymutatásnak (lásd többek között a megtámadott határozat (47)–(51) preambulumbekkezdését). Másrészt, ahogy az kitűnik az Osztrák Köztársaságnak a tárgyalás során előadott állításaiból, noha bizonyos számú dokumentumot benyújtottak a Bizottságnak, még mindig fennáll a kérdés, hogy milyen fokú részletességgel kell rendelkeznie a benyújtandó információknak. Márpedig, bár az Osztrák Köztársaság a tárgyaláson előadta, hogy a Bizottság felhívásai e tekintetben „aránytalanok” voltak, ezek az állítások elfogadhatatlanok (lásd a fenti 181. pontot). Hivatkozni kell továbbá a fenti 180. pontra, amelyben megállapításra került, hogy a Törvényszék pervezető intézkedéseire adott válaszok szakaszában a Törvényszék konkrét kérdése ellenére az Osztrák Köztársaság nem állította, hogy megküldte a Bizottság részére a szóban forgó intézkedésnek az iránymutatás (158) és (159) bekezdése szempontjából történő elemzéséhez szükséges elemeket, és nem kifogásolta a Bizottság e tekintetben megfogalmazott felszólításainak bármiféle aránytalanságát sem.
- 183 E körülmények között nem lehet úgy tekinteni, hogy a Bizottság mérlegelési hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó mentesség nem felel meg az iránymutatás (154)–(159) bekezdésében előírt feltételeknek sem.
- 184 Végül, anélkül hogy dönteni kellene az Osztrák Köztársaság első alkalommal a válaszban ismertetett érvének elkészttségét illetően (lásd analógia útján: Djebel – SGPS kontra Bizottság ítélet, fenti 124. pont, EU:T:2012:11, 142–144. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), amely érv szerint a Bizottság torzítja a versenyt azáltal, hogy kizárólag a megújuló forrásokból származó villamos energia előmozdításának osztrák rendszerét vizsgálja, noha más uniós tagállamokban ezzel egyenértékű „költségvetésen kívüli” rendszerek léteznek, elegendő a Bizottsághoz hasonlóan azt megállapítani, hogy ez az állítás hatástalan az Osztrák Köztársaság által kialakított és a jelen ügyben bejelentett struktúra jogszerűségének értékelése szempontjából. Egyebekben rá kell mutatni, hogy az Osztrák Köztársaság rendelkezésére álltak más eljárási utak annak érdekében, hogy arra ösztönözze a Bizottságot, hogy fellépjen a hasonló struktúrákat előíró más uniós tagállamokkal szemben, amennyiben ez lett volna a szándéka.
- 185 E körülmények között meg kell állapítani azt is, hogy az Osztrák Köztársaság egyetlen állítása alapján sem lehet megállapítani azt, hogy a Bizottság visszaélt hatáskörével, amikor elutasította az iránymutatás analógia útján való alkalmazását. Emlékeztetni kell többek között egyrészt arra, hogy a Bizottság másodlagosan végzett az említett iránymutatás tekintetében való elemzést (a megtámadott határozat (127) és azt követő preambulumbekkezdései), amely konkrétabban a nem harmonizált adókra irányult. Másrészt az Osztrák Köztársaság a Törvényszék előtt nem terjeszt elő semmilyen bizonyítékot, amely közvetlenül erre az állítólagos „hatáskörrel való visszaélésre” vonatkozik.
- 186 Ennélfogva el kell utasítani az Osztrák Köztársaság azon állítását is, amely szerint a bejelentett intézkedés gazdasági és versenyhatásai összehasonlíthatók az energia adóztatásáról szóló irányelv által szabályozott adórendszerekkel, illetve amely szerint a Bizottság túllépte mérlegelési jogkörének korlátait, amikor egy költségvetésen kívüli finanszírozási rendszerre szigorúbb feltételeket alkalmazott, mint egy adók révén történő finanszírozási rendszerre, ezáltal beavatkozva a finanszírozási rendszerek megválasztásába.
- 187 Ebből következően a jelen jogalap első részét el kell utasítani.

– A harmadik jogalap második részéről

- 188 Az Osztrák Köztársaság előadja, hogy az iránymutatás analógia útján való alkalmazásán kívül elképzelhető a 800/2008 rendelet 25. cikkének alkalmazása is. Hivatkozva az említett rendelet német, angol és francia változatára előadja, hogy annak szövegezése tágabb, mint az említett iránymutatásé, mivel ellentétben az iránymutatás (152) bekezdésével, amely szerint a környezetvédelmi adók csökkentésének feltétele, hogy „harmonizált” energiaadókról legyen szó, a hivatkozott cikkből csak azt tűnik ki, hogy az említett csökkentések nem tartoznak a bejelentési kötelezettség hatálya alá, amennyiben megfelelnek az energia adóztatásáról szóló irányelvben rögzített feltételeknek. Az Osztrák Köztársaság előadja azt is, hogy a „Joint paper on the revision of the Community guidelines on State aid for environmental protection and Energy Tax Directive” (A környezetvédelem állami támogatásáról szóló közösségi iránymutatás és az energia adóztatásáról szóló irányelv felülvizsgálatáról szóló közös dokumentum) című 2006. december 7-i dokumentumból kitűnik, hogy az uniós tagállamoknak szükségük van bizonyos rugalmasságra ahhoz, hogy ésszerű megkülönböztetéseket tehessenek, beleértve a környezetvédelmi adók logikája szerint a mentességeket és a differenciált adótételeket is. Ekképpen az ellentételezési rendszert a fent hivatkozott rendelet alapján is jóvá kellett volna hagyni.
- 189 A válaszban az Osztrák Köztársaság előadja többek között azt, hogy a 800/2008 rendelet 25. cikke az iránymutatásnál később elfogadott rendelkezés, valamint hogy annak szövegezése nyilvánvalóan szélesebb, mint az említett iránymutatás (152) bekezdéséé, amely azt rögzíti, hogy a környezetvédelmi adók csökkentése feltételezi az energiaadók teljes harmonizációját. Márpedig, ha az említett cikk csak az energia adóztatásáról szóló irányelvre lenne alkalmazható – ahogy azt a Bizottság állítja –, akkor az felesleges lenne, mivel az adócsökkentés elfogadásának lehetősége közvetlenül az említett irányelvből következne.
- 190 Az Osztrák Köztársaság szerint nem elegendő arra hivatkozni, hogy a zöld villamos energia előmozdításának ausztriai rendszere nem az energia adóztatásáról szóló irányelv értelmében vett energiaadó. Mivel az említett rendszer hatása a hivatkozott irányelv 17. cikke (1) bekezdésének a) pontja irányába mutat, álláspontja szerint a 800/2008 irányelv 25. cikkének hatálya alá tartozik. Hangsúlyozza azt is, hogy a kedvezményezettek és a módosított ÖSG 22c. cikkének előnyeiben való részesülés érdekében teljesítendő feltételek meghatározása átveszi a fent hivatkozott irányelv előírásait.
- 191 Ezenkívül az Osztrák Köztársaság úgy véli, hogy bár a 800/2008 rendelet a 25. cikkében pontos szabályokat rögzít a környezetvédelem területén az adók csökkentését illetően, ilyen szabályok nem léteznek a „kötségvetésen kívüli” finanszírozás keretében megvalósuló hasonló csökkentések tekintetében, amelyek pontosan ugyanazokat a célokat követik, mint a környezetvédelmi adók, illetve az energiaadók, és ugyanazokkal a gazdasági és versenyhatásokkal járnak. Az igazolatlan és az uniós joggal összeegyeztethetetlen egyenlőtlen bánásmód annál is inkább fennáll, mivel a Bizottság úgy véli, hogy a jelen ügyben parafiskális járulék formáját öltő állami forrásokról van szó. Előadja, hogy egy ilyen parafiskális járulék lényegileg nem különbözik a költségvetési finanszírozási mechanizmusoktól. A módosított ÖSG 22c. cikke megfelel a környezetvédelem közvetlen javítása, és mindenféleképpen a közvetett javítása feltételének, különösen mivel kifejezetten előírja, hogy legalább az előző naptári év nettó termelési értéke 0,5%-ának megfelelő ellentételezést kell fizetni a zöldvillamosenergia-elszámolóközpont részére. Végül előadja, hogy a Bizottság rendelkezésére álló széles mérlegelési mozgástér lehetővé tette számára, hogy közvetlenül vagy analógia útján alkalmazza az említett rendeletet, annak kizárása érdekében, hogy két összehasonlítható helyzetet ne kezeljenek eltérő módon.

192 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a 800/2008 rendelet (46) preambulumbekzdése a következésképpen szól:

„Figyelembe véve a környezetvédelemhez nyújtott állami támogatásról szóló közösségi iránymutatás alkalmazása során szerzett megfelelő mértékű tapasztalatot, a következó támogatásfajtákat mentesíteni kell a bejelentési kötelezettség alól: a vállalkozások számára a közösségi környezetvédelmi szabványok túlteljesítéséhez nyújtott beruházási támogatás vagy közösségi szabványok hiányában a környezetvédelem szintjének emeléséhez nyújtott beruházási támogatás, [...] az energiamegtakarítási intézkedésekhez nyújtott környezetvédelmi beruházási támogatás, a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermeléshez nyújtott környezetvédelmi támogatás, a megújuló energiaforrások előmozdítására irányuló beruházáshoz nyújtott környezetvédelmi támogatás, ideértve a fenntartható bioüzemanyagokhoz kapcsolódó beruházási támogatást, a környezetvédelmi tanulmányokhoz nyújtott támogatások és a környezetvédelmi adók csökkentésének formájában nyújtott bizonyos környezetvédelmi támogatások.”

193 Ezt követően rá kell mutatni, hogy a 800/2008 rendelet „Környezeti adók csökkentése formájában nyújtott támogatás” című 25. cikke a következésképpen szól:

„(1) [Az energia adóztatásáról szóló irányelv] feltételeinek megfelelő, a környezeti adók csökkentése formájában nyújtott támogatási programokat a Szerződés 87. cikkének (3) bekezdése szerinti, a közös piaccal összeegyeztethető támogatási programoknak kell tekinteni, és mentesülnek a Szerződés 88. cikkének (3) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettség alól, feltéve hogy teljesülnek az e cikk (2) és (3) bekezdésében rögzített feltételek.

(2) Az adócsökkentés kedvezményezettjének meg kell fizetnie legalább [az energia adóztatásáról szóló irányelvben] meghatározott közösségi minimum-adómértéket.

(3) Az adócsökkentés legfeljebb tíz évre adható. A tagállamok e tízéves időszakot követően újraértékelik az érintett támogatási intézkedések indokoltságát.”

194 Azt is ki kell emelni, hogy az energiatermékek és az energia adóztatásáról szóló irányelv 26. cikke a következésképpen szól:

„(1) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot az 5. cikk, a 14. cikk (2) bekezdése, a 15. és 17. cikk szerint hozott intézkedésekről.

(2) Az olyan intézkedések, mint az adómentesség, adókedvezmények, az eltérő adómértékek és az adó-visszatérítések ezen irányelv értelmezésében állami támogatásnak minősülhetnek, és ez esetekben a Szerződés 88. cikkének (3) bekezdése szerint értesíteni kell erről a Bizottságot.

A Bizottság részére ezen irányelv alapján adott tájékoztatás nem mentesíti a tagállamokat a Szerződés 88. cikkének (3) bekezdése szerinti bejelentési kötelezettség alól.

(3) [Az] (1) bekezdés szerinti azon kötelezettség, hogy az 5. cikk szerint hozott intézkedésekről a Bizottságot tájékoztatni kell, nem mentesíti a tagállamokat a 83/189/EGK irányelv szerinti értesítési kötelezettségek alól.”

195 A megtámadott határozat (143)–(148) preambulumbekzdésében a Bizottság lényegileg azt állította, hogy a jelen ügyben nincs semmilyen mozgástér a 800/2008 rendelet 25. cikkének analógia útján történő alkalmazására. Egyrészt álláspontja szerint az alkalmazandó szabályok nem összehasonlíthatók, figyelembe véve többek között azt, hogy az említett cikk kizárólag az energia adóztatásáról szóló irányelvben szabályozott környezetvédelmi adókra alkalmazandó. Ebben az értelemben az „energiaadó” minősítés ebből következően e cikk alkalmazási feltétele. Ezt az értelmezést támasztja alá e rendelet

rendszerének logikája, amelyből kitűnik, hogy annak alkalmazási köre nem haladhatja meg az általa hivatkozott iránymutatásokat. A fent hivatkozott rendelkezés ily módon csak az energia adóztatásáról szóló irányelv által szabályozott energiaadókra alkalmazandó.

- 196 Márpedig a Bizottság kijelentette, hogy a módosított ÖSG keretében nyújtott hozzájárulások nem minősülnek környezetvédelmi adónak, így nem tartoznak az energiaadózással kapcsolatos rendelkezések hatálya alá. Ennélfogva az energiaadókra vonatkozó szabályok és az osztrák felvásárlási árakra vonatkozó szabályok nem hasonlíthatók össze messzemenően.
- 197 Másodszor a Bizottság hangsúlyozta, hogy a jelen ügyben alkalmazandó szabályozás nem tartalmaz az uniós joggal összeegyeztethetetlen hézagot, amelynek kijavítását az analógia útján történő alkalmazás lehetővé tenné. Álláspontja szerint ugyanis a 800/2008 rendelet által le nem fedett adókedvezmények vagy hasonló intézkedések önmagukban nem összeegyeztethetetlenek az uniós joggal, hanem csak az EUMSZ 108. cikk szerinti bejelentés alá tartoznak, azzal, hogy ezt követően elemezni kell ezeket, az iránymutatás, illetve, ha az nem alkalmazható, az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja alapján.
- 198 A Bizottság mindebből arra a következtetésre jutott, hogy nem vonhat analógiát a bejelentett szabályozás és a 800/2008 rendelet 25. cikkében hivatkozott harmonizált energiaadók között, és ezért nem hagyhatja jóvá a szóban forgó mechanizmust egy ilyen analógia alapján (a megtámadott határozat (147) preambulumbekkezdése).
- 199 Mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy a Bizottság előadása szerint az Osztrák Köztársaságnak a 800/2008 rendelet 25. cikkének közvetlen alkalmazhatóságára vonatkozó állítása elkésettége miatt elfogadhatatlan, mivel ezt az állítást első alkalommal csak a válaszban terjesztették elő. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a keresetlevélből, és különösen annak 63. és 59. pontjával összefüggésben értelmezett 64. pontjából valóban az tűnik ki, hogy az Osztrák Köztársaság a fent hivatkozott rendelkezés analógia útján való alkalmazását kívánta alátámasztani, a módosított ÖSG 22c. cikkéhez képest. Az ügy körülményei között, anélkül hogy tovább kellene vizsgálni az Osztrák Köztársaságnak a fent hivatkozott rendelet 2. cikkének „közvetlen” alkalmazhatóságára vonatkozó – többek között a bejelentett támogatásnak az említett rendelkezéssel való, analógián alapuló összeegyeztethetőségére alapított érvek kiterjesztéseként tett – állításának elfogadhatóságát, azt ugyanezen okok miatt el kell utasítani.
- 200 E tekintetben meg kell állapítani, hogy – ahogy az a fenti 168–178. pontban rögzítésre került – még ha úgy is kellene elemezni a módosított ÖSG-t, mint amely egy adóintézkedéshez hasonlít, 22c. cikkét pedig mint ennek keretében egy mentességet, akkor is legfeljebb csak olyan adóról lehetne szó, amelyet az európai szinten nem harmonizált adórendszerek analógiájára kell kezelni. A módosított ÖSG-t ugyanis nem az energia adóztatásáról szóló irányelv átültetésének sajátos összefüggésében fogadták el, és azt nem az irányelv írta elő, mint olyat.
- 201 Ezt követően, ami konkrétan a 800/2008 rendelet esetleges közvetlen vagy analógia útján való alkalmazását illeti, meg kell állapítani, hogy az különösen a környezetvédelem területén nyújtott adómentességekkel összefüggésben előírja azokat a pontos körülményeket, amelyek mellett nem szükséges egy mentességet bejelenteni a Bizottságnak (lásd az említett rendelet (46) preambulumbekkezdését és 25. cikkét).
- 202 Márpedig, ellentétben az Osztrák Köztársaság állításával, a 800/2008 rendelet 25. cikkének értelmezésénél nem lehet elválasztani „[az energia adóztatásáról szóló irányelv] feltételeinek megfelelő” kritériumot attól a kritériumtól, amely szerint az említett irányelvben előírt környezetvédelmi adóknak, vagyis európai szinten harmonizált adóknak kell érintetteknek lenniük. Az említett rendelet célja ugyanis az, hogy mentesítse a fent hivatkozott irányelv egésze által szabályozott adómentességek

bizonyos kategóriáit a bejelentési kötelezettség alól. Ebben az összefüggésben azt sem lehet állítani, hogy a rendelet az iránymutatáshoz képest felesleges norma, mivel többek között lehetővé teszi egyes konkrét esetekben azt, hogy ne jelentsenek be előzetesen egy környezetvédelmi támogatási rendszert.

- 203 E körülmények között a hivatkozott helyzetek eltérése, és ebből következően a 800/2008 rendelet 25. cikkében előírt helyzet és a bejelentett intézkedés nem összehasonlítható jellege miatt (lásd továbbá a fenti 172. pontot), e rendelkezés a jelen ügyben sem közvetlenül, sem analógia útján nem alkalmazható. Ez utóbbi tekintetben meg kell továbbá állapítani, hogy – ahogy azt a Bizottság is előadja – az, hogy egy konkrét adórendszer vagy hasonló rendszer nem tartozik a fent hivatkozott rendelet hatálya alá, nem jár azzal az automatikus következménnyel sem, hogy az „joghézagban” található, vagy hogy az uniós jogot vezérlő elvekkel ellentétes mulasztás áll fenn. A fent vázolthoz hasonló helyzet ugyanis ebben az esetben vagy az iránymutatás, és adott esetben különösen annak a „nem harmonizált” adókra vonatkozó rendelkezéseinek hatálya alá, vagy pedig közvetlenül egy támogatásnak az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdése értelmében vett belső piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó elemzés alá tartozik.
- 204 Figyelemmel a fentiekre, nem kell további döntést hozni a 800/2008 rendelet 25. cikke (2) és (3) bekezdésének konkrét alkalmazási feltételeit illetően. Ennélfogva pusztán csak a teljesség kedvéért kell rámutatni még arra, hogy az Osztrák Köztársaság nem állította, és egyébként a bejelentett rendszerből sem tűnik ki, hogy az utóbbi a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt mentesség alkalmazásának időtartamát legfeljebb tízéves időszakra korlátozta volna.
- 205 Egyébként rá kell mutatni, hogy a 800/2008 rendelet jelen ügyben való alkalmazhatatlanságára vonatkozó következtetéseket nem cáfolhatják az Osztrák Köztársaságnak a „környezetvédelem állami támogatásáról szóló közösségi iránymutatás és az energia adóztatásáról szóló irányelv felülvizsgálatáról szóló közös dokumentumra” való hivatkozásra alapított állításai (lásd a fenti 188. pontot). Ahogy ugyanis a Bizottság is előadja, csak egy olyan előkészítő dokumentumról van szó, amelyet egyébként csak az Unió egyes tagállamai – nevezetesen a Dán Királyság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Holland Királyság, az Osztrák Köztársaság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság – írtak alá, és amely így nem befolyásolhatja a szóban forgó rendelet Bizottság által elfogadott végső változatának értelmezését, amelynek során figyelembe vették e rendeletnek az Osztrák Köztársaság állításaiban hivatkozott rendelkezéseinek pontos szövegét, valamint azt az összefüggést, amelybe az említett rendelet elhelyezkedik. Ezenfelül az utóbbi értelmezés figyelembe veszi e rendelet 25. cikke elfogadásának történetét, az iránymutatással összefüggésben, és többek között azt a tényt, hogy e rendelkezés a Bizottság által az említett iránymutatás alkalmazása során összegyűjtött tapasztalatok hasznosítását célozta (lásd különösen a fenti 192. pontot). Ebben az összefüggésben kiemelendő, hogy a Bizottság megalapozottan hangsúlyozta a tárgyalás során, hogy a szóban forgó rendeletet megkorlátozóan kell értelmezni, mivel az csak azokra a helyzetekre vonatkozik, amelyek tekintetében a Bizottság sok tapasztalattal rendelkezik, és amelyekkel összefüggésben ennek megfelelően főszabály szerinti mentességet volt képes elfogadni.
- 206 Végül, még a harmadik jogalap jelen részében meg kell állapítani, hogy az Osztrák Köztársaság állításai nem teszik lehetővé azon következtetés levonását, amely szerint a Bizottság visszaélt hatáskörével, amikor elutasította a 800/2008 rendelet és különösen annak 25. cikke közvetlen, illetve analógia útján való alkalmazását. Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat (143)–(148) preambulumbekkezdésében a Bizottság konkrét elemzést végzett az Osztrák Köztársaság által a közigazgatási eljárás során az említett rendelet vonatkozásában előterjesztett állítások kapcsán, és téves jogalkalmazás elkövetése nélkül állapította meg, hogy a fent hivatkozott rendelkezés az energia adóztatásáról szóló irányelv által szabályozott energiaadókra vonatkozik.
- 207 Ebből következően a harmadik jogalap második részét el kell utasítani.

208 Mivel először, jogalapja címe ellenére – amely „az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének téves alkalmazására, valamint hatáskörtúllépésre” vonatkozik –, az Osztrák Köztársaság nem terjesztett elő más olyan konkrét érveket, amelyeket a Törvényszéknek most elemeznie kellene, és amelyek közvetlenül e cikk alkalmazására vonatkoznának, vagyis különösen az Osztrák Köztársaság olyan állításainak hiányában, amelyek a Bizottság által a megtámadott határozat (149) és azt követő preambulumbekézdéseiben előadott okfejtések kifogásolására irányulnak – ahol a Bizottság közvetlenül e rendelkezés tekintetében értékelte a szóban forgó intézkedés összeegyeztethetőségét, felvetve többek között azt a kérdést, hogy a szóban forgó támogatás közérdekű célt szolgál-e, ösztönző hatása van-e, szükséges és arányos-e –, másodszor pedig, mivel mindenesetre a Bizottságnak a megtámadott határozat (165)–(167) preambulumbekézdésében ismertetett állításai nem kérdőjelezhetők meg, a harmadik jogalap egészét el kell utasítani.

A negyedik, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság eltérően kezelt gazdasági és versenyhatásait szempontjából hasonló helyzeteket

209 Az Osztrák Köztársaság előadja, hogy a vizsgálati eljárás során több alkalommal, így különösen 2009. október 8-i írásbeli észrevételeiben hivatkozott a német rendszerrel fennálló analógiára, többek között a „számlázási ár” útján történő finanszírozás (a zöld villamos energia kiegészítő költségeinek kiszámlázása), valamint a nagy villamosenergia-fogyasztó vállalkozások hozzájárulásának felső határa tekintetében. 2004 óta a megújuló energiáról szóló német törvény szintén előír egy hasonló felső határt. Következésképpen a liberalizációjuk óta a német és az osztrák villamosenergia-piac szoros összefonódása miatt, és figyelemmel a két rendszer hasonlóságára, az Osztrák Köztársaság előadja, hogy azok gazdasági és versenyhatásait tekintetében közel állnak egymáshoz.

210 E körülmények között az Osztrák Köztársaság előadja, hogy a Bizottság nem tagadhatta volna meg az osztrák és a német rendszer közötti esetleges analógiák értékelését, annak kijelentésére szorítkozva, hogy még nem értékelte az utóbbi rendszert. Ehhez hasonlóan, az Osztrák Köztársaság szerint nem világos az az ok, amely miatt a Bizottság a (dániai „Tax Relief for Supply of surplus Heating” ügyre vonatkozó) N 271/2006. számú eljárásban eltérő döntést hozott, annak ellenére, hogy a gazdasági és versenyhatások szempontjából a jelen ügyben szereplővel összehasonlítható rendszerről volt szó. Ennélfogva, mivel összehasonlítható helyzeteket eltérően kezeltek, sérült az egyenlő bánásmód elve (hivatkozással: 1998. április 30-i Vlaamse Gewest kontra Bizottság ítélet, T-214/95, EBHT, EU:T:1998:77, 89. pont).

211 A válaszban, a Bizottság azon érvére válaszol, amely szerint nem elemezte a neki be nem jelentett EEG-t, az Osztrák Köztársaság előadja, hogy egy szabályozás állami támogatásnak való minősítése nem tehető függővé az ilyen bejelentéstől, mivel a Bizottságnak hivatalból el kell járnia a potenciálisan jogellenes állami támogatások tekintetében. Ehhez hasonlóan vitatja a Bizottság azon érvét, amely szerint a fenti 210. pontban hivatkozott Vlaamse Gewest kontra Bizottság ítélet (EU:T:1998:77) nem releváns a jelen ügyben, és hangsúlyozza, hogy figyelembe kell venni, hogy abból az tűnik ki, hogy a Bizottság vállalta, hogy tiszteletben tartja az iránymutatásban előírt irányvonalakat. Ugyanennek kell érvényesülnie a 800/2008 rendelet vonatkozásában. Ennélfogva, ha egy adott helyzet az említett iránymutatás vagy az említett rendelet hatálya alá tartozik, akkor ezeket kell alkalmazni, és jóvá kell hagyni a bejelentett intézkedést, nem pedig formalista érvek mögé bújni.

212 Végül az Osztrák Köztársaság érthetetlennek ítéli a Bizottságnak a fenti 210. pontban hivatkozott Vlaamse Gewest kontra Bizottság ítéletre (EU:T:1998:77) vonatkozó észrevételeit, különösen azokat, amelyek szerint a említett ítélet semmilyen módon nem tartalmazza azt, hogy a Bizottságnak azonos módon kellene kezelnie az összehasonlítható helyzeteket. Álláspontja szerint, noha a Bizottság formalista okokból megtagadja az iránymutatás vagy a 800/2008 rendelet analógia útján való alkalmazását, mindazonáltal azt állítja, hogy versenyhatásait szempontjából összehasonlítható helyzetek egyes esetekben „az uniós jog rendszerének hatálya alá tarthatnak” anélkül, hogy ez más esetekben

fennállna. Hivatkozik többek között a Bizottság olyan példáira, amelyek alátámasztják, hogy versenyhatásaik szempontjából összehasonlítható helyzetek előállhatnak állami támogatás nyújtása mellett, vagy anélkül.

- 213 Előzetesen meg kell állapítani, hogy az Osztrák Köztársaság egyes, az egyenlő bánásmódra vonatkozó állításai szerepeltek a második jogalapban, és azok azzal összefüggésben kerültek megvizsgálásra (lásd a fenti 124. és azt követő pontokat).
- 214 Ahogy arra a fenti 124. pont emlékeztetett, hivatkozva az állandó ítélkezési gyakorlatra, az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartása megköveteli, hogy a hasonló helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanolyan módon, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíve igazolható.
- 215 Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében szereplő rendelkezés értékelésével összefüggésben az is felidézésre került, hogy az állami támogatás fogalma olyan objektív helyzetre vonatkozik, amelyet a bizottsági határozat meghozatalának időpontjában értékelnek. Ekképpen nem befolyásolják a megtámadott határozat jogszerűségének értékelését azok az okok, amelyek miatt a Bizottság egy korábbi határozatban eltérően értékelte a szóban forgó helyzetet (lásd a fenti 125. pontot).
- 216 Ezt követően rá kell mutatni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint csak az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja keretében kell a Bizottság azon határozatának a jogszerűségét értékelni, amely megállapítja, hogy egy új támogatás nem felel meg ezen eltérés alkalmazási feltételeinek, és nem a Bizottság korábbi, állandónak tekintett határozathozatali gyakorlatára tekintettel (2010. július 8-i Freistaat Sachsen és Land Sachsen-Anhalt kontra Bizottság ítélet, T-396/08, EU:T:2010:297, 54. pont). Ez az ítélkezési gyakorlat analógia útján alkalmazható a támogatási rendszerek értékelésére.
- 217 Egyébként már kimondásra került, hogy a Bizottságot nem lehet megfosztani attól a lehetőségtől, hogy szigorúbb összeegyeztethetőségi feltételeket állapítson meg, ha a belső piac fejlődése és a közös piacon a torzításmentes verseny célkitűzése ezt megköveteli (lásd ebben az értelemben: Freistaat Sachsen és Land Sachsen-Anhalt kontra Bizottság ítélet, fenti 210. pont, EU:T:2010:297, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 218 Végül, ahogy a fenti 126. és azt követő pontokban felidézésre került, az Osztrák Köztársaság által a jelen ügyben hivatkozott bizottsági határozatok nem relevánsak a jelen jogvita eldöntése szempontjából, egyrészt az ítélkezési gyakorlat fejlődése miatt, másrészt pedig a jelen ügyben szereplő helyzettel közvetlenül összehasonlítható jelleg hiánya miatt. Ennélfogva a Bizottság N 271/2006. sz. ügyben, illetve N 820/2006. sz. ügyben hozott határozataira vonatkozó állításai nem tekinthetők megalapozottaknak. Ugyanez a helyzet, az első és a második jogalap keretében elemzett okokból, a megújuló energiaforrásokból származó villamos energia előmozdítását szabályozó és a fenti 42. pontban hivatkozott PreussenElektra-ítélet (EU:C:2001:160) alapjául szolgáló „régí” német rendszerrel vont esetleges analógiák tekintetében.
- 219 Az EEG-re való hivatkozást illetően (lásd különösen a fenti 211. és azt követő pontokat), először is a Bizottság megalapozottan adja elő, hogy mivel a fent hivatkozott német szabályozást nem jelentették be, és ennélfogva azzal kapcsolatban a Bizottság sem végzett elemzést, és *a fortiori* olyan elemzést sem, amelynek eredményeként döntést hozott volna a szabályozás közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően, így nem lehet az osztrák szabályozás jogszerűségének a módosított ÖSG által előírt különös körülmények fényében végzett elemzésére hivatkozni. Másodszor a Bizottság arra is megalapozottan hivatkozik a Törvényszék előtt, hogy az Osztrák Köztársaság rendelkezésére álltak más eljárási utak annak érdekében, hogy arra ösztönözze a Bizottságot, hogy adott esetben elvégezze a más tagállamokban érvényesülő más szabályozások értékelését.

- 220 Végül a Bizottsághoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy az Osztrák Köztársaság négy jogalapja egyikében sem bizonyította, hogy a Bizottság eljárása révén bármilyen „mérlegelési jogkörrel való visszaélést követett volna el”.
- 221 Következésképpen a negyedik jogalapot, valamint a kereset egészét is el kell utasítani.

A költségekről

- 222 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Egyebekben a fent hivatkozott cikk 4. §-a alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.
- 223 Az Osztrák Köztársaságot, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.
- 224 Az Egyesült Királyság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék az Osztrák Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.**
- 3) Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága maga viseli saját költségeit.**

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Kihirdetve Luxembourgban, a 2014. december 11-i nyilvános ülésen.

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei.....	2
Az eljárás és a felek kérelmei.....	4
A jogkérdésről.....	5
Az első és a második jogalap elfogadhatóságáról	5
Az ügy érdeméről.....	7
A szóban forgó intézkedés egyes fő pontjainak és a Bizottság megtámadott határozatban kialakított álláspontjának előzetes bemutatása	7
Az első, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének abból adódó megsértésére alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor azt állapította meg, hogy a módosított ÖSG 22c. cikkében előírt szabályozás állami támogatást valósít meg	9
– Az első jogalap első részéről.....	9
– Az első jogalap második részéről	18
A második, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének abból adódó megsértésére alapított jogalapról, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor azt állapította meg, hogy a szóban forgó intézkedés szelektív.....	19
A harmadik, az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének téves alkalmazására, valamint hatáskörtúllépésre alapított jogalapról	27
– A harmadik jogalap első részéről.....	27
– A harmadik jogalap második részéről	38
A negyedik, arra alapított jogalapról, hogy a Bizottság eltérően kezelt gazdasági és versenyhatásaik szempontjából hasonló helyzeteket	42
A költségekről.....	44